

Запросила на
побачення,
щоб...
підірвати

Шокуючі подробиці – на с. 9 »

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Батько 5 дітей Роман Печерський міг не йти на війну...

Але він вважав, що його місце – там, де вирішується доля України, й віддав за неї своє життя

● НЕЗАГОЙНА РАНА

Свідчення про народження чотирьох доньок та сина так і пролежали у військовій сумці бійця-Героя, яку передали побратими дружині, Ользі Печерській, після загибелі Романа. До речі, щоб пошанувати пам'ять чоловіка, жінка придбала дзвони для майбутньої дзвіниці новозведеного Свято-Вознесенського храму міста Олика, що на Волині

Фото з архіву Ольги ПЕЧЕРСЬКОЇ.

А це сім'я Печерських уже без тата (на фото нема найстаршої доньки).

Скоро два роки мине, як загинув Роман Печерський.

Історія невимовного болю – на с. 2 – 3 »

ВАСИЛЬКИ

● ПЕРЛИНИ ПОЕЗІЇ

Володимир СОСЮРА

Васильки у полі, васильки у полі,
і у тебе, мила, васильки з-під вій,
і гаї синіють ген на видноколі,
і синіє щастя у душі моїй.

Одсіють роки, мов хмарки над нами,
і ось так же в полі будуть двоє йти,
але нас не буде. Може, ми квітками,
може, васильками станем – я і ти.

Так же буде поле, як тепер, синіти,
і хмарки летіти в невідомий час,
і другий, далекий, сповнений привіту,
з рідними очима порівняє нас.
1938 рік.

«...і синіє щастя у душі моїй».

Фото: картина «Волошкові діти» (2013) художниці Катерини Косьяненко.

«Коли втратив ноги, перша думка була про те, чи зможу ще станцювати з дружиною...»

● ЛЮДИ-ТИТАНИ

Війна, гори
і танці
«азовця»
Олександра
Жавненка

Свій перший танець Олександр Жавненко, який втратив на війні обидві ноги, станцював на протезах із дружиною в одній із найромантичніших локацій Львова – Будинку вчених.

Розповідь про Незламного – на с. 8 »

«На світлині я з сином і онуком», – поділилася Галина ПОТОПЛЯК.

**«Я – мама.
Я давно бабуся.
За кожну квіточку
молюся...»**

● **З ГЛИБИНИ ДУШІ**

Галина ПОТОПЛЯК,
поетеса,
мама двох синів

Я – мама. Я давно бабуся.
За кожну квіточку молюся.
За двох синів, за п'ять онуків
До неба піднімаю руки.

Прошу їм миру, легку долю,
Щоб не потрапили в неволю,
Щоб, як ті квіточки, цвіли,
І щоб щасливими були.

Я – мама. Мам не вибирають.
І матері колись вмирають.
Якими б мами не були,
Вони дітьми лише жили –

Їх настроєм, переживанням,
Їх першим болем і коханням.
Стан доні, сина кожна мати
Може по голосу впізнати.

Бо в нас, мамів, є та антена,
Є та душа вічнозелена,
Що чує синове мовчання,
Що бачить донині світання.

І коли діти чи хворіють,
Чи вони серденьком черствіють,
То мама місця не знаходить,
Туди-сюди по хаті ходить.

Я – мама трохи буркотлива,
І як та осінь сива-сива.
І як те літо – із дарами.
Ось ці варенички – від мами.

Ось ця картопелька в сметані
Для вас, мої сини кохані.
І кожна хусточка для доні.
Моє життя, як на долоні.

То ж щось простіть, а щось забудьте.
Ви просто в цьому світі будьте!
А я, допоки буду жити,
Не перестану вас любити!

Чекати на дзвінки куценькі
І на розмови коротенькі.
Ваш біль на двоє розділю.
Мої сини, я вас люблю.

**«І вся моя любов
на них рікою хлинула...»:**
драматична
історія кохання
**Василя
Зінкевича**
– скануй тут:

Батько 5 дітей Роман Печерський міг не йти на війну...

● **НЕЗАГОЙНА РАНА**
Але він вважав, що
його місце – там, де
вирішується доля
України, й віддав за
неї своє життя

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

**«КОЛИ МЕНІ
ВИПОВНИЛОСЯ
СІМНАДЦЯТЬ, РОМАН
ЗАПРОПОНУВАВ РУКУ
Й СЕРЦЕ»**

Наша розмова почалася
з того, що жінка, тамуючи
гіркі сльози і розпач, сказа-
ла: «Я дуже сильно любила
свого чоловіка». А далі був
спогад про те, як зароди-
лась ця любов:

– Ми з Ромою зустрілися,
коли мені було шістнадцять
років. Я – з Олики, він – із
села Залісоче, що зовсім по-
ряд. Був старший від мене
на шість років, три місяці
й один день. Так детально
вираховувала, бо чула від лю-
дей, що, мовляв, у вас же
така велика різниця у віці.
Мені тоді й самій здавалося,
що Роман – дуже дорослий
мужчина: я в дев'ятому класі
навчалася, а він уже їздив
на заробітки. Цьому дорос-
лому чоловікові хотілося
мати сім'ю.

І коли виповнилося сім-
надцять, Роман запропону-
вав руку й серце. По суті,
постало питання – подаль-
ше навчання чи заміжжя?
Я вибрала Рому – сказала:
«Так» своєму коханому.

Спогади – про їхнє ве-
сілля в 2003-му («було воно
в Олиці – в мами, гостей – на
триста»), про народження в
наступному році найстар-
шої доньки, яку назвали
Дариною. А ось, до речі,
наймолодший донецький Пе-
черський дали ім'я мамі. Те-
пер у їхній родині – аж три
Ольги. З цього приводу вдо-
ва каже:

– Для чоловіка, як він
сам говорив, це ім'я було
найкращим. Його носить і
наша онука.

**«Я НАСТІЛЬКИ
ЛЮБИЛА СВОЮ ОЛИКУ,
ЩО ЗАГІТУВАЛА
ЧОЛОВІКА, АБИ МИ
ПОВЕРНУЛИСЯ СЮДИ»**

Ольга мріяла про спе-
ціальність психолога. Але
оскільки на дев'яти класах

Фото з архіву Ольги ПЕЧЕРСЬКОЇ.

Світлина, яка нагадує тепер про короткі
зустрічі подружжя під час війни.

Фото з архіву Ольги ПЕЧЕРСЬКОЇ.

Якими щасливими були вони в день весілля!

її середня школа закін-
чилася, то про цю мрію
довелося забути. Та все ж
вона здійсниться через
двадцять літ. Коли Роман
загинув, жінка вивчилася
на психолога, принаймні,
щоб самій собі допомогти
жити після такої непоправ-
ної втрати і, незважаючи ні
на що, наповнювати життя
дітей позитивними емоці-
ями.

А тоді, коли ще тільки
йшло до весілля, Ольга з
думкою, що треба мати
якусь спеціальність, ви-
рішила вчитися в Луцьку
на секретаря-оператора.
В обласний центр пере-
брався й Роман, щоб бути
поряд зі своєю обраницею,
винайняв житло в будинку
по сусідству з тим, де квар-
тирувала Ольга, знайшов
роботу на будівництві. Піс-
ля одруження в них по-різ-
ному складалося: то Ольга
була трохи в невістках, то
Роман – у приймаках.

– Якийсь час ми, вже
як молода сім'я, в Луцьку
жили. Але я настільки лю-
била свою Олику, – каже
Ольга, – що загітувала чо-

ловіка, аби ми поверну-
лися сюди. У нас тоді була
одна донька – Даринка.
Мені хотілося мати більшу
сім'ю – а дітям же краще в
невеличкому селищі, де чи-
сте повітря. Я мала свій біз-
нес. Але він вимагав багато
часу, тож, коли наше сімей-
ство поповнилося – були
вже Маріанна й Михайл, я
бізнес «згорнула» і пішла
на роботу в Олицький ди-

**«Як почалася повномасштабна війна,
Роман уже не залишив дружині можливості
на якісь вмовляння, сказавши: «Ти мені що
хоч говори, а я піду воювати».**

тячий садочок. Працювала
кастелянкою, та оскільки
вмію шити, то охоче до-
помагала вихователям
створювати різні костюми,
зокрема новорічні, бо ж то
цікаво – постійний розви-
ток. Ну, а в Романа проблем
із пошуками роботи ніколи
не було – його люди самі
знаходили. У нього, знано-
го майстра, запис замов-
лень був наперед мінімум,

як на пів року. Мені дуже
дорогий наш Свято-Возне-
сенський храм, бо ж його
закладав мій чоловік.

І в хаті Печерських, де
ми зустрілися з Ольгою, все
зроблено руками чоловіка.
Тепер, коли Романа нема,
жінці особливо дороге все
те, в що він уклав і працю, й
душу. І боляче, що коханий
вже ніколи не відкриє две-
рі, не зайде.

**«КОЛИ НАРОДИЛАСЯ
НАЙМОЛОДША
ДОНЬКА, РОМАН БУВ
УЖЕ ДОБРОВОЛЬЦЕМ
ПІД ІЗЬМОМ»**

Ользі запам'ятався лю-
тий 2014 року:

– Роман дуже рвався
у Київ, на Майдан. А у нас
вже було троє дітей! І ось
чисто випадково зустріла
його на вулиці вже з рюк-
заком. Тоді просто вприси-
ла чоловіка не їхати на Єв-
ромайдан. Якось вернула
додому. А на ранок наступ-
ного дня, 20-го лютого, був
розстріл хлопців. Роман
це бачив по телевізору й
говорив: «Так, мене вже не
було б». І я про це думала,
знаючи свого чоловіка, –
він нізащо не стояв би десь
осторонь, бо не з тих, хто
може «чужими руками жар
загрибати».

Як почалася повно-
масштабна війна, Роман
уже не залишив дружині
можливості на якісь вмов-
ляння, сказавши: «Ти мені
що хоч говори, а я піду во-
ювати».

– Коли народилася
наша наймолодша донька,
Роман був уже доброволь-
цем під Ізюмом, – розпо-
відає Ольга. – Спочатку, мі-
сяців п'ять – шість, служив
у піхоті батальйону ОУН
(український добровольчий
батальйон ОУН – незалеж-
не формування, яке діяло
в Донецькій та Луганській
областях, захищаючи тер-
иторіальну цілісність
України. – Авт.). А потім
цей батальйон, в якому був

Роман Печерський, офі-
ційно доєднали до складу
Збройних Сил України.
Коли хлопців набирали на
навчання в Румунію, то й
Роман потрапив у число
150 чоловік, котрі поїхали
за кордон. На навчання він
відправлявся вже від 118-ї
штурмової механізованої
бригади, в підрозділі «роз-
відка». А як повернувся в
Україну, то його призначи-

ли навідником БМП, і воював Роман на Запорізькому напрямку.

В оселі Печерських – багато сімейних світлин. За кожною з них – якийсь незабутній спомин. На одному зі знімків – пам'ятна подія – день весілля їхньої Дарини, яке було 22 травня 2022 року (навчалася донька на регентському відділі Волинської православної богословської академії, вийшла заміж за священника й тепер живе на Львівщині). Зміг благословити молодят і батько нареченої – після важкої контузії Роман Печерський приїхав із передової на декілька днів додому. Наймолодший доньці тоді було два місяці – півторарічною була дівчинка, коли тата не стало. А ось онуку – ту, вже третю Ольгу в їхній родині, він побачив лише на першій в її житті світлині, яку дружина переслала йому на вайбер відразу після того, як крихітка з'явилася на світ. Тобто, за декілька днів до його загибелі.

«ОЛЬГО, Я ЦЬОГО РАЗУ ДОВГО ТАМ НЕ БУДУ»

Востаннє вони зустрілися в липні 2023 року.

– Днів на чотири приїжджав Рома додому, – розповідає Ольга. – 22 липня повертався в частину, і вже тоді моє серце, мабуть, щось недобре передчувало. Дуже болісним було наше прощання на вокзалі в Ківерцях. Раніше Роман обніме мене і йде у вагон – ще звідти рукою помахав. А то нія, ні він ніяк не могли покинути перон. Коли потяг уже рушив, чоловік гукав мені: «Ольго, я цього разу довго там не буду!» Що мав на увазі?

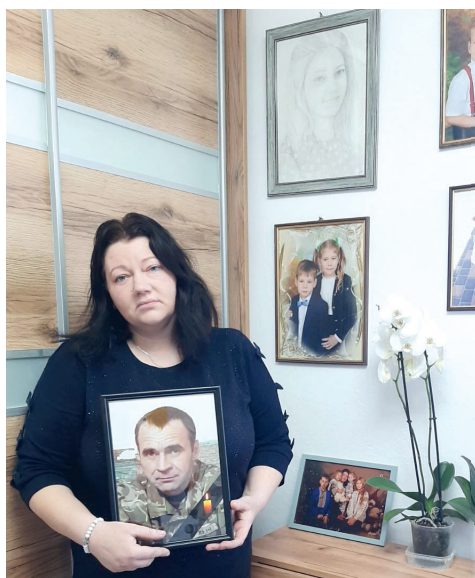
Може, те, що, нарешті, документи, які засвідчують, що він – багатодітний батько й має пільгу на звільнення зі служби, збирався віддати, кому треба? Не знаю, то й гадати не буду.

Ольга показує копії свідоцтв про народження чотирьох доньок і сина, які так і пролежали у військовій сумці Романа, яку їй передали побратими після його загибелі.

– Я декілька днів не могла відкрити цю сумку, – каже. – Коли, нарешті, подивилася, що ж там є, то знайшла серед речей вже потерті аркуші й зрозуміла, що чоловік так нікому й не показував цих документів. От таким він був справжнім патріотом – до останнього стояв за Україну.

Того дня вони попрощалися назавжди...

Ольга Печерська: «Мій Роман віддав життя за Україну. І я хочу, щоб ця велика жертва була не даремною».

І батько нареченої зміг благословити молодят – після важкої контузії він приїхав із передової додому.

Загинув Роман Печерський 26 липня 2023 року під час виконання бойового завдання в районі Новоград-Волинського району Запорізької області. Коли мова зайшла про те, як Ольга дізналася, що її коханого чоловіка вже нема, жінка пригадала їхні телефонні розмови за час служби:

– Якщо рідна тобі людина на війні, то ти вдень і вночі живеш у постійній тривозі. Бо як спокійно спати, коли в будь-яку мить може прийти незворотна біда, коли надія – лише на Бога? Якщо Роман не був на позиції й міг говорити, то ми з ним годинами спілкувалися. Він, зазвичай, щодня телефонував, а то чомусь не вийшов на зв'язок. Я зразу відчувала – щось «не так». Його мама мене заспокоювала, мовляв, не треба робити паніки, поки ще нічого невідомо, але мене вже не можна було зупинити. Зателефонувала

побратимові чоловіка. Запитала про Романа – де він, що з ним? Відповідь була коротка: «Я не знаю». Хоч, думаю, він просто не хотів, щоб про найстрашніше я почула від нього. Дав мені номер телефону, за яким я мала подзвонити. Це був командир. Набираю, представляюся і чую: «Волиняка загинув». Навіть не прізвище назвав, а позивний, з яким воював Роман із самого початку. І в його голосі був такий спокій (втрати на передовій, мабуть, звичне явище), що я впала в істерику – плакала й кричала: «Що ви говорите? Цього не може бути! В нього – п'ятеро дітей!..»

«А ТИ Ж ТОЙ ХРАМ З ЛЮБОВ'Ю БУДУВАВ, А Я У ПАМ'ЯТЬ ШІСТЬ ПРИДБАЛА ДЗВОНІВ...»

Загинув Роман 26 липня, 28-го дружина вже мала офіційне сповіщення. А привезли його із Запоріжжя додому

2-го серпня. Тоді й хоронили. Ольга не може пригадати, як минули ті дев'ять днів очікування. Вона до останнього не хотіла вірити, що чоловіка вже нема. І коли ще мала хоч краплю надії й шукала його, то просила в Бога одне: «Господи, хай він повернеться без рук, без ніг – тільки б був живий!»

– Я їхала до Луцька на опізнання, – каже жінка, – й зі мною був побратим Романа, з яким вони свого часу служили в розвідці. Ми з ним спілкувалися. Виявилось, що він із дружиною очікували дитину. Знаю, що в них народився син, і його назвали Романом – на честь мого чоловіка.

...Скоро мине два роки, як загинув Роман Печерський. Незважаючи на те, що діти ще малі й потребують багато уваги, Ольга старається бути причетною до того, чим живе сьогодні Україна. По можливості – волонтерить,

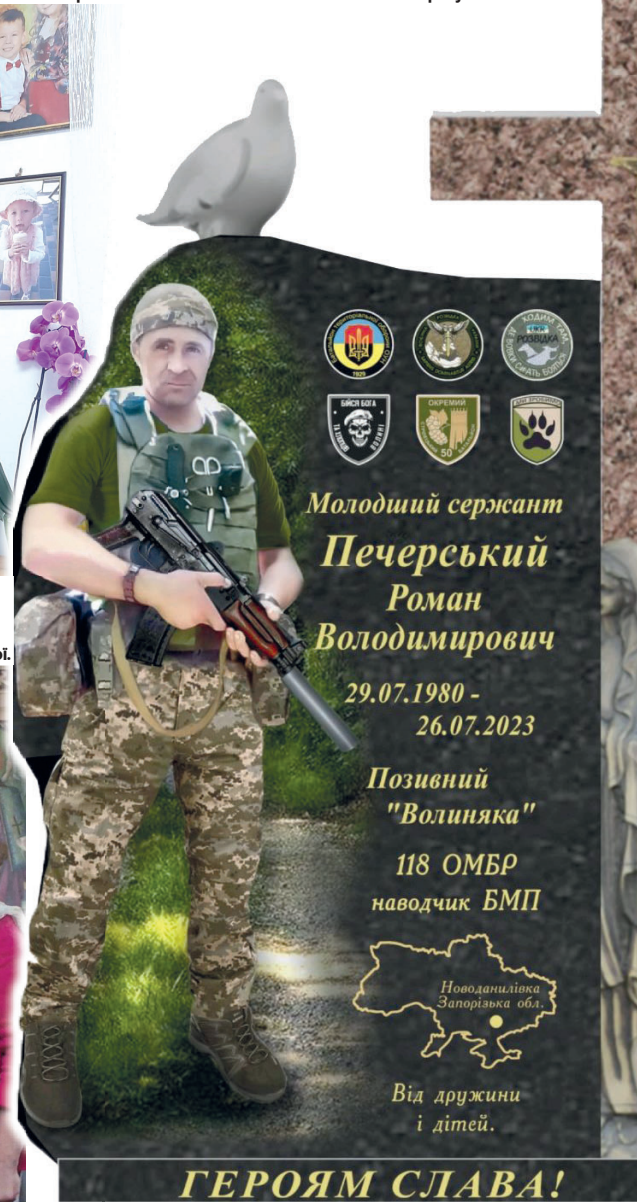
долучається до благодійності, коли йдеться про розбудову храму, який закладав її чоловік. У вірші, який викарбовано на пам'ятнику, є такі рядки: «А ти ж той храм з любов'ю будував, А я у пам'ять шість придбала дзвонів, Той дзвін почуєш навіть в небесах. Вони дзвонитимуть для тебе, мужній воїн».

– Мій Роман загинув, – каже вона, – віддав життя, як і багато інших воїнів-Героїв, за Україну. І я хочу, щоб ця велика жертва була не даремною, щоб наші діти мали квітучу країну...

Ольга показує свої картини, на одній з яких – саме така, квітуча Україна. В кімнаті стоїть мольберт. Коли чоловік загинув, то вона почала малювати. Свої роботи віддає на благодійні акції зі збору коштів на допомогу нашим захисникам. Бо в такий час живемо, що ти – якщо не воюєш, то працюєш на фронт.

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Фото з архіву Ольги ПЕЧЕРСЬКОЇ.

Фрагмент надмогильного пам'ятника.

● ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ!

«Напишу тобі, не треба навіть думати о котрій, Я знаходжу час на тебе, навіть сидячи в окопі. Домалюю смс-ку і, манюня, понесеться, Їм не влучити у мене, бо у тебе моє серце!» -

(Артем ЛОІК, 35 років, український реп-виконавець).

«Я тебе ношу в кишені біля серця, Бо лише з тобою воно б'ється, Поки ти в кишені біля серця, Я – жива!»

(KOLA (Анастасія ПРУДІУС), 32 роки, українська співачка, авторка і виконавиця власних пісень.

«Якщо людина померла, її не можна перестати любити, чорт забирай. Особливо, якщо вона була краща за всіх живих, розумієш?»

(Джером Девід СЕЛІНДЖЕР (1919 – 2010), американський письменник, автор роману «Ловець у житті»).

«Кохання – це мука. Кохання – це хист. Кохання – це твій ненаписаний лист» (Ліна КОСТЕНКО, 95 років, видатна українська поетеса).

volyn.com.ua

На момент знайомства Йоко Оно й гадки не мала, ким був Джон Леннон

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

У цьому році виповниться сорок п'ять років, як загинув Джон Леннон – британський рок-музикант, співак, поет, композитор, художник, письменник і активіст, котрий добився всесвітнього визнання як засновник, співавтор, вокаліст і ритм-гітарист групи The Beatles

Марина ЛУГОВА

КОХАННЯ ЇМ ПОДАРУВАЛА МУЗИКА...

Це сталося у Нью-Йорку: вбивця, Марк Чепмен, застрелив Джона Леннона біля фешенебельної житлової будівлі «Дакота» на Манхеттені, де музикант мешкав разом із дружиною Йоко Оно. Леннон повертався додому з студії Record Plant, коли Чепмен вистрілював у нього кілька разів. Леннон помер у лікарні від отриманих поранень...

У Джона Леннона і Йоко Оно була яскрава й епічна історія кохання. Але їхній союз також страждав від постійних суперечностей і думок друзів, членів сім'ї та незнайомих. Позналилися пара в листопаді 1966 року в лондонській галереї. Оно готувалася до виставки. Ексцентрична японсько-американська художниця, яка любила експериментувати й мала особливе почуття гумору, відразу справила враження на Леннона. На момент знайомства, Йоко й гадки не мала, ким був Джон, і не була вражена його популярністю, хоча The Beatles вже були міжнародними суперзірками.

Їхні стосунки стрімко розвивалися. Йоко попросила Джона фінансувати одне з її майбутніх художніх шоу. Джон запросив Йоко до себе додому створювати музику, поки його дружина Синтія відпочивала в Греції. Вони записали альбом експериментальних звуків, після чого їхній роман спалахнув остаточно. В інтерв'ю The Rolling Stone Джон згадував про це так: «Була північ, коли ми почали Two Virgins. Коли ми закінчили, був світанок, а потім ми кохалися на світанку. Це було дуже гарно».

Зрештою Леннон розлучився зі своєю дружиною, а Йоко незабаром завагітніла,

Вони були разом до трагічного вбивства Джона в 1980 році.

але втратила дитину через викидень. Менш ніж за три роки після знайомства пара узаконила свої стосунки, це було 20 березня 1969 року. У класичному стилі 1960-х Оно вийшла заміж у міні-спідниці й капелюсі, а Леннон вибрав піджак, водолазку й кордові штани – обоє вбралися в total look білого кольору.

ПІСЛЯ ТРІЩИНИ ЇХНЯ ЛЮБОВ ЗАГРАЛА НОВИМИ БАРВАМИ...

Джон Леннон і Йоко Оно були нерозлучними. Він згадував її в багатьох своїх піснях – від Do not Let Me Down до The Ballad Of John and Yoko. Відео до останньої, до речі, задокументувало їхнє весілля й медовий місяць. Тому ж The Rolling Stone Леннон сказав, що, коли люди хочуть дізнатися історію його кохання з Йоко, їм просто потрібно послухати баладу. Ця пісня також вказує на ще одну велику подію в їхньому спільному житті: протест «У ліжку за мир», який розпочався 25 березня 1969 року в президентському люксі готелю Hilton в Амстердамі. Упевнені, що преса кишітиме новинами про їхній шлюб, Леннон і Йоко вирішили використати цю увагу, щоб висловити свою опозиційну думку про війну у В'єтнамі.

Загалом, Джон і Йоко зробили кілька альбомів разом, створили багато фільмів, художніх творів і вистав, були активно залучені в справи одне одного. Вони часто ра-

зом проводили репетиції в студіях звукозапису, знімали кліпи й навіть виходили на сцену, що спричиняло конфлікти з іншими учасниками гурту.

За рік після весілля Йоко й Джона The Beatles приголомшили світ новиною про розпад гурту. Шанувальники швидко звинуватили Йоко в тому, що трапилося. Але насправді в 1970-му помер менеджер «Бітлз» Браян Епштейн. Його смерть складно переживали всі учасники, між ними росла напруженість, що й стало справжньою причиною розриву.

“**Була північ, коли ми почали Two Virgins. Коли ми закінчили, був світанок, а потім ми кохалися на світанку. Це було дуже гарно.**

До 1973 року Йоко вирішила, що їм із Джоном варто зробити перерву. Вона поїхала до Нью-Йорка, а Леннон налагодив стосунки з помічницею Йоко, Мей Пенг, з якою зустрічався півтора року, поки не помирився з Оно. Джон і Йоко возз'єдналися 1975 року і цього ж року стали батьками. Сина – Шона Леннона – Йоко народила саме в день народження Джона.

Оно і Леннон і далі пра-

цювали разом у низці різних проєктів, зокрема створювали музику. Вони були разом упродовж 11 років до трагічного вбивства Джона в 1980 році.

Джерело: vogue.ua

ДО ТЕМИ

Неймовірно, але один із найбільших ненавидів власний голос

10 ЦІКАВИХ ФАКТІВ ІЗ ЖИТТЯ ЛЕГЕНДАРНОГО БІТЛА:

1. Звичний для нас образ Леннона – кудлатого музиканта в круглих окулярах – насправді з'явився лише наприкінці 1960-х, до цього Леннон окулярів не носив.

2. Будучи ще маленьким хлопчиком, Джон декілька років був співаком у хорі хлопчиків у церкві Св. Петра.

3. Багато шанувальників впевнені, що першу гітару Джону купила мати, однак він заробив на неї сам і просто приніс гітару в будинок Джулії, щоб інструмент не потрапив на очі тітці Мімі. Трохи раніше Джулія показала синові деякі акорди на банджо і збільшила інтерес Джона. Як сказано в книзі Енді Бебьюка «Beatles Gear», сам Леннон згадував: «Першу гітару я купив у 14 років. Це була стара іспанська гітара за 10 фунтів, і спочатку я грав на ній, як на банджо, спустивши струну».

4. Неймовірно, але один

Культове фото Йоко Оно і Джона Леннона для обкладинки журналу Rolling Stone.

із найбільших співаків в історії ненавидів власний голос, і, внаслідок цього, він не любив слухати свій чистий вокал. Джон постійно просив підретушувати голос після запису.

5. Після аварії в 1969 році, в результаті якої музикантові наклали 17 швів, він більше ніколи не їздив за кермом автомобіля. Леннон волів користуватися послугами найманого водія або їздив на таксі.

6. У житті Джона була не тільки Йоко. Леннон був одружений двічі – в 1962 він одружився із Синтією Пауелл, яка носила під серцем їхнього сина Джуліана, а в 1969 – з Йоко Оно. Пізніше він завів інтрижку із секретаркою Мей Пенг.

7. Леннон прилюдно образив королівську сім'ю. Це сталося в 1963 році, коли на виступі перед королівським сімейством він сказав: «Тих, хто сидить на дешевих місцях, просимо аплодувати. Решта можуть обмежитися побрязкуванням своїх прикрас!». Незважаючи на це, в 1965 році королева подарувала йому орден Британської Імперії, а в 1969-му Леннон від нього відмовився, виступаючи проти вторгнення Великобританії в Нігерію.

8. Крім текстів пісень, Леннон писав ще прозу і просто вірші. А також знявся в справжньому художньому фільмі, але цей фільм не мав успіху і залишився невідомим.

9. За словами Алана Уільямса, менеджера Beatles, Джон любив спати в трунах. В Алана було кафе, в підвалі якого стояла стара труна. Джон дуже любив подрімати в ній.

10. Фотограф, який зробив знімок Джона і Чепмена, коли перший давав автограф, проник у морг, де лежало тіло покійного Джона, і зробив єдину фотографію після смерті музиканта.

Джерело: report.if.ua

«Тату, дядько Петро маму поцілував! Він – нехороший...»

● ЖИТТЄВІ ДРАМИ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Любов ПЛІТКАРКА, plitkarka.com.ua

— Синку, ну що ти плачеш? Дядько Петро у відрядження ввечері поїде, не зможе до нас прийти на свято, ось він і зайшов мене привітати, – це зайшла мама, і ховаючи очі стала пояснювати все Миколі.

Але Микола тільки зітхнув.

Хлопчику вже незабаром п'ять років виповниться, але він поки не говорить. Мама його і по лікарях водила, а вони сказали, що все гаразд, але треба почекати.

Але все ж мама дуже хвилюється.

— Добре, Микольцю, я піду... Ти тільки не подумай нічого поганого! – мама швидко пішла, давши йому спокій.

А Микола, перенервувавши, довго сидів на підлозі, та так і заснув...

Розбудив його голос тата. Він повернувся з роботи з пишними квітами, які солодко пахли. А як же ж? Скоро гості прийдуть!

І Микола скочив, йому стало лячно, що тата всі обманули, а він так і не дізнається і посміхатиметься собі, сидіти-ме весь вечір!

— Тату, дядько Петро маму поцілував! Він – нехороший – і не друг тобі він зовсім! – раптом вигукнув Микола. – Він прийшов до мами. Викинь ці троянди! І не потрібний мені від нього вагончик. Нічого не треба, нічого, нічого!

Микола стояв між ними весь червоний.

— Миколо, синку, ти що, заговорив?! – мало не заплакала мати. – Микольцю, синочку, та це все неправда, не плач, все не так було!

Вона повернулася до чоловіка. Той так і стояв з дивною усмішкою на обличчі і запитанням в очах...

— Сергію, ну ти ж не думаєш, що це правда? Ну просто Петро завжди мені увагу приділяв, ти ж знаєш, а тут так все безглуздо вийшло... Він не стримався, я й сама не зрозуміла нічого. Але потім я сказала – нехай забирається з нашого будинку... Ти чуєш мене, Сергійку? Чуєш?

Але Сергій стояв, приголомшений словами сина.

Микола, його мовчазний Микола, раптом заговорив, сказавши таке, що зачепило його до глибини душі.

У руках сина були зламані троянди.

Марина стояла поряд і плакала, намагаючись виправдатись, але в очах

Гортензії, подаровані татом мамі, нагадуватимуть, що їхнє кохання все ж таки перемогло.

Сергія читалася недовіра.

Він дивився на дружину, на сина, на ці троянди, і в голові пульсувала думка:

— Що взагалі тут сталося?

— Миколо, синку, заспокойся, – Сергій присів навпочіпки перед сином, намагаючись говорити м'яко. – Розкажи мені все по порядку. Що ти бачив?

Але Микола, схлипуючи, тільки повторював уривки фраз:

— Дядько Петро... Мама... Поцілував... Поганий... Троянди... Він тицяв пальцем у квіти, наче вони були причиною всього.

Сергій перевів погляд на Марину. Вона стояла, опустивши голову, і сльози текли по її щоках.

— Марино, що він таке каже? – спитав Сергій, намагаючись зберігати спокій, хоч усередині все кипіло.

Марина підвела на чоловіка заплакані очі.

— Сергію, ну це не те, що ти думаєш. Петро зайшов привітати мене з днем народження. Він... Він завжди був до мене небайдужий. Він спробував... Обійняти мене. Я відштовхнула його – чесно. Я сказала, що він зовсім вже...

Сергій мовчав, намагаючись осмислити почуте. Він знав Петра багато років, вважав його другом. Невже він міг так вчинити? І як тепер дивитися у вічі дружині, сину?

Незабаром мали прийти гості. У них – свято, а в його домі розігралася

така драма, що ніякого настрою святкувати не було.

— Давай скасуємо, – тихо сказала Марина. – Я гостям все поясню, подзвоню, що у нас змінилися обставини.

— Та ні, не треба, нехай свято буде, – Сергій узяв троянди і викинув їх у відор для сміття.

Потім він підійшов до Марини й обійняв її.

“**Він знав Петра багато років, вважав його другом. Невже він міг так вчинити? І як тепер дивитися у вічі дружині, сину?**

— Нам треба поговорити, але краще пізніше. Зараз треба гостей зустрічати, потім розберемося...

...А сьогодні мамі Миколи виповнюється сімдесят років. Звичайно, будуть гості, а тато подарував мамі її улюблені парфуми і, звичайно ж, ті самі гортензії.

Тепер Микола, звісно, знав, як ці квіти називаються.

Пишні, ніжно-рожеві, вони стояли у вазі на столі, нагадуючи про той, інший, давній день народження.

Той давній день народження мами запам'ятався йому на все життя.

Він уперше так близько зустрівся зі зрадою.

Батько вранці зібрав речі і сухо

сказав, що його батьки погано почуються і він тиждень у них поживе.

А разом йому треба багато про що подумати.

Тато пішов, а мама сиділа у спальні і плакала, пригортаючи до себе ніжні пишні грона подарованих татом квітів.

І Миколі тоді стало дуже шкода і маму, і тата, і себе.

І взагалі, навіщо він галасував і розповів татові?

Це дядько Петро винен, це він усе зіпсував і вліз у їхню родину, добреньким прикидався. Нічого Миколі від нього більше не потрібно!

Весь тиждень Микола дуже чекав на тата і бачив, що мама теж чекає.

Він бачив, як мама крадькома витирала сльози, коли дзвонив телефон, і як її обличчя світлишало, коли дзвонив батько.

А потім тато повернувся.

Він обійняв маму, посадив Миколу на коліна і сказав:

— Ну що, підемо в парк на атракціони?

А ще через місяць Микола з татом поїхали в магазин, і тато купив йому червоний вагончик, найкрасивіший.

Дядько Петро до них більше ніколи не приходив. Тато сказав, що він дуже помилявся у своєму другові, а мама не винна, вона просто не очікувала і розгубилася.

Батьки помирилися, а у Миколі через рік народилася молодша сестричка Рита...

Рита й сьогодні, звісно, на мамин ювілей зі своєю родиною приїде. Вони в іншому місті живуть.

Микола подивився на фотографію Рити з чоловіком і дітьми, що стояла на комоді. Як швидко летить час!

У Миколи – теж сім'я, кохана дружина Ірина і два сини – Андрій і Микола. Андрій уже зовсім дорослий, навчається в університеті, а Микола закінчує школу.

Вони з Іриною зараз на кухні допомагають накривати на стіл.

— Тату, ти чого задумався? – запитав Микола, відволікаючи його від спогадів.

— Так, життя своє згадую... – усмінувся синові.

І хоча того давнього дня Микола від емоцій нарешті заговорив, він не любив згадувати той день і дядька Петра.

Та й сам Микола – дуже перебірливий в друзях.

Він пам'ятає, як важко було його батькам. Для нього найважливіше – це його родина.

І Микола зробить все для них.

Дзвінок у двері. Це, мабуть, Рита з сім'єю.

Микола посміхнувся і пішов відкривати. Сьогодні буде велике, галасливе, щасливе сімейне свято.

І мама сяятиме від щастя, оточена любов'ю своїх дітей та онуків.

А гортензії, подаровані татом, нагадуватимуть про те, що їхнє кохання все ж таки перемогло...

● ЦИТАТНИК

«Ти коли-небудь закохувався? Це жакливо, правда? Ти стаєш таким вразливим. Це відкриває твої груди й серце, і хтось може увійти й розтрошити тебе».

Ніл ГЕЙМАН, 64 роки, англійський письменник-фантаст, автор численних романів, графічних новел, коміксів та кіносценаріїв, у своїй книзі «Пісочний чоловік».

ФОТО: ukrlib.com.ua

● МАГНІТНІ БУРІ У ЛИПНІ

☞ Слабкі: 12, 20, 28, 29.

☞ Середні: 2, 3, 5.

☞ Сильні: 17, 19, 21, 27.

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

«Жоден вогонь не горить так гаряче, як таємне кохання, про яке ніхто нічого не знає»
(Іван ФРАНКО (1856 – 1916), видатний український письменник, публіцист, перекладач, науковець, громадський і політичний діяч).

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

Ангелик, любов і Пані в чорному

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Ангелик стояв перед Смертю в біленькій сукеночці. Зовсім мініатюрний, порівняно з високою Пані в темному одязі. Її обличчя було закрито вуаллю

Ольга ЧОРНА

— Чому ти ховаєшся? — запитало Ангелятко. — Ти когось боїшся?

— Це мене всі бояться, — зашкреготіла іржавим сміхом Смерть.

— Ну... може, не всі. Чого б мені тебе боятися? Ти нічого не зможеш мені заподіяти.

— Але я можу відібрати життя в твого підопічного. Того хлопчика, що онде катається на велосипеді. Бачиш автівку, що наближається? Зараз...

Неначе щось штовхнуло малого — вивернуло кермо і полетів у криву.

Автівка промчала мимо.

Смерть почухала потилицю.

— Цього разу твоя

Поштовий набір «Героїчні професії. Янголи війни».

взяла, — мовила злісно. — Але як?.. Я ж старалася...

— Його врятувала моя любов. Я люблю свого підопічного. Він буває трохи капризним, трохи нечемним. До нього мене приставив Всевишній. А Він — є Любов. Я виконую Його волю — опікуюсь цим малюком. Іноді мені буває не легко. Бо хлопчечко дуже влізливе. Але малий таким чином пізнає світ. Мені з ним цікаво. Він повинен жити. У нього є велика місія на землі. Я

завжди буду прикривати його своїми крильми. І буду любити.

— Твої крила чуть більші за мої долоні. Гадаєш, впораєшся?

— Звісно.

— Ти говориш дуже самовпевнено.

— Це — не я. Це говорить любов.

— Любов, любов... Мені вже набридло чути

це. Невже вона така всесильна? Сильніша за мене?

Ангелятко усміхнулося. Махнуло крильцями і зникло.

Смерть стояла у роздумах.

— Любов, кажеш... Ну-ну... Виросте твій малий, а потім... Ми ще позмагаємося за нього з тобою, Ангеле...

...Із трохи капризного, трохи нечемного малого виріс слічний юнак. Вродливий, розумний, сильний. Ангелик радів за свого підопічного. І хвилювався. Бо в них обох була велика місія. І за обома слідувала Пані в чорному.

...Земля і небо здригалися від вибухів. Війна. Хлопець пішов захищати свою землю. Смерть потирала кістляві руки:

“**Мамина молитва, наче щит. Мама молиться до Господа, Святої Марії, до всіх ангелів та архангелів. Небеса чують. Небеса допомагають...**

тут я тебе і дістану.

Ще ніколи так важко не було Ангеликові. Та він вірив: упорається. Його підопічний огорнений великою турботою і любов'ю. А ще — маминими молитвами.

«Як добре, що мама молиться, — думав Ангелик. — Мамина молитва, наче щит. Мама молиться до Господа, Святої Марії, до всіх ангелів та архангелів. Небеса чують. Небеса допомагають...».

...Поранений молодий воїн допоміг і собі, і своїм побратимам уник-

нути ворожого полону. Тільки дуже боляче. Дуже... А так хочеться жити. І небо таке гарне, голубе. А на ньому дивна білокрила птаха, чи то марево...

— Він — мій, — зашкреготіла Смерть.

О, диво. Маленькі крила Ангела ставали більшими, майже гігантськими. Накривали хлопця. Пані в чорному його майже не бачила.

— Що це?! — заскрипіла. — Він знову обхитрив мене, цей крилатий пугун.

— Це — любов, — відпо-

вів Ангелик. — І молитва.

— Любов... любов... Ти мені все зіпсував. Нічого мені тут більше робити. І тебе не хочу бачити. І твого підопічного. Тільки час дарма трачу. Не думала, що є щось сильніше за мене...

Смерть закинула косу на плечі й пошкандибала геть.

Хлопця несли до «швидкої». Ангелятко сіло на його заплічник, що був поряд на ношах. «Тепер можна відпочити», — подумало, закутавшись у маленькі крильця...

У чому сенс щастя?

● ВІЧНІ ІСТИНИ

Одного ранку до сільського священика прийшла жінка — дружина простого селянина. Втомлена, згорблена, з очима, повними смутку

Марія МРІЯ, zyttia.ua

— Отче, — мовила вона тихо, — я більше не маю сил. Ми з чоловіком працюємо від зорі до зорі, а бувають дні, коли й хліб на столі черствий. Найбільше ж болить не голод, а те, що я бачу щодня: порвані сорочки на дітях, змучене лице чоловіка, дірки в даху, і холод у серці...

Священник уважно вислухав і, не промовивши жодного слова, покликав її йти за собою.

Вони рушили стежкою поміж хат, і отець зупинився перед ошатною оселею з квітучим палисадником. Діти гралися, сміялися, все виглядало ідеально.

— Як гадаєш, ця родина — щаслива? — запитав він жінку.

— Очевидно! — відповіла вона. — Усе гарне, діти веселі, маєток розкішний.

Священник лише кивнув і повів її ближче. Біля ганку на лавці сиділа жінка й беззвучно плакала.

— Вона ніколи не бачила своїх дітей, — прошепотів отець. — Народилась сліпою.

Промовчавши, жінка рушила далі. Незабаром вони підійшли до ще одного дому — ще заможнішого, з високими парканами та вишуканим оздобленням.

— А тут? — спитала жінка з надією.

— Колись тут жила щаслива родина, — відповів священник. — Але господар загинув. І відтоді вдова не знаходить спокою, а діти щодня чекають тата, який більше не повернеться.

Очі жінки потьмяніли. Вона мовчала. І лише зітхнула, коли побачила третій дім — справжній палац.

“**Маю багатство, але не маю для кого приготувати сніданок.**

— Тут, певно, щастя живе? — спитала з недовірою.

Священник усміхнувся і постукав у ворота. Їм відчинила молода жінка — в дорогій сукні, із золотими серезками, запрошуючи

«Як гадаєш, ця родина — щаслива?»

гатство, але не маю для кого приготувати сніданок. Немає ні чоловіка, ні дітей. Тиша — мій єдиний співрозмовник.

На зворотному шляху селянка мовчала. Довго. І лише, коли вже село з'явилося на горизонті, промовила:

— Дякую вам, отче. Тепер я розумію, наскільки була сліпа...

Я нарікала на нестачу грошей, не розуміючи, що маю величезне багатство — бачити, як ростуть мої діти. Нарікала на втому — не помічаючи, як мені щастить готувати для тих, кого люблю. Я думала, що щастя — це достаток, а виявляється — це присутність. Присутність рідних у своєму домі.

Кремація: між традицією і сучасністю

● СВАТЕ І ГРІШНЕ

Як ставиться до цього
Православна Церква?
І що має знати кожен віруючий

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА
КАЗМІРЧУК, настоятель храму
Волинської ікони Божої Матері
села Богушівка Луцького району
Іоанно-Богословського
деканату та храму
Святого Апостола Андрія
Першозванного села
Верхівка Луцького
району Успенського
деканату

«РОЗВІЙТЕ
МІЙ ПОПІЛ НАД ДНІПРОМ
І ГОВЕРЛОЮ...»

У наш час дедалі частіше можна почути: «Я не хочу, щоб мене ховали, краще – кремація» або «Хочу, щоб попіл розвіяли над річкою». Такі думки лунають навіть серед охрещених людей, які вважають себе віруючими.

Причини – різні: хтось не хоче обтяжувати родичів витратами на похорон і догляд за могилою, дехто не довіряє «похоронній індустрії», а хтось просто вважає кремацію «модною», сучасною альтернативою похованню.

Проте чи сумісна ця практика з православною вірою? Чи дозволяє Церква ховати урну з прахом? Чи можна ставити пам'ятник після кремації, чи треба взагалі якось пошанувати покійного?

Хоча в окремих Помісних Православних Церквах через культурні чи історичні причини склалося здебільшого негативне ставлення до кремації, в цілому Православна Церква не накладає прямої

Зберігати урну вдома не бажано: житло – це простір для життя, а не місце вшанування смерті.

заборони на цей спосіб поховання. Однак традиційною формою прощання з померлим залишається тілесне поховання в землю, яке має глибокі духовні, богословські та літургійні корені, що сягають самих початків церковної історії.

Про це ще в 1961 році висловився і Вселенський Патріархат, зазначивши, що хоча формального канонічного правила проти кремації немає, існує багатовікова традиція, наповнена глибоким змістом і вірою в тілесне воскресіння, яка схиляє вірних до звичайного християнського поховання.

**ТІЛО - НЕ ЛИШЕ ПОРОХ,
А Й - ХРАМ**

Православна Церква України традиційно зберігає глибоку повагу до тілесного поховання, тобто до поховання тіла в землі як до образу Христового погребіння. Спалення тіла вважається неприйнятним, якщо за цим стоїть ідея знецінення тіла або заперечення Воскресіння. Адже тіло – це храм Святого Духа (1 Кор. 6:19), і ми віримо у тілесне воскресіння в останній день.

Однак якщо кремація була

“**Православна Церква не накладає прямої заборони на кремацію. При цьому вважає, що прах обов'язково має бути похований у землю з відповідною молитвою, у визначеному місці, і з хрестом.**

здійснена не з ідеологічних чи світоглядних причин – тобто не як вияв протесту проти Церкви чи віри, – а з огляду на обставини, як от: смерть за кордоном, бажання родичів або нестача місця на кладовищах (що стає дедалі частішим явищем у сучасному світі), священник має право звершити заупокійну молитву за покійного.

А ЩО РОБИТИ З ПРАХОМ?

Якщо людина була кремована, важливо поховати її прах у гідному місці: на кладовищі, в окремій могилі або спеціальній ніші – колумбарії (спеціальна ніша для зберігання урн). Це має бути місце молитви і пам'яті, а не просто зберігання. Розвіювання попелу у кількох місцях – поширена практика у західному світі, яка не відповідає православному розумінню цілісності тіла та надії на Воскресіння.

Зберігати урну вдома та-

кож не бажано: житло – це простір для життя, а не місце вшанування смерті. Якщо ж обставини змушують тимчасово тримати урну вдома – варто зробити це з гідністю, в окремому місці, з хрестом і молитвою.

**ПАМ'ЯТНИК – НЕ
ОБОВ'ЯЗКОВО ДОРОГІЙ**

Православ'я не ставить матеріальні вимоги до пам'ятників. Велика плита – не єдиний спосіб вшанування. Достатньо скромного хреста або таблички з ім'ям, щоб це місце було доступне для молитви. Найбільша шана – не камінь, а щира пам'ять, молитва й милостиня за упокій душі.

**ГОЛОВНЕ – З ПОВАГОЮ
ДО ТІЛА Й ВІРИ**

Коли стикаємося зі смертю, важливо пам'ятати: тіло – не лише оболонка, а частина нашої особистості, що воскресне в останній день. І

хоч життя сучасне диктує свої практичні обставини, варто приймати рішення, зберігаючи повагу до віри, традиції та вічності.

Вибір між тілесним похованням і кремацією – це не лише особиста справа, а й духовне питання. Варто подумати не лише про зручність чи економію, а про Вічність і Віру. Якщо ви чи ваші близькі стоїте перед таким вибором – не бійтеся звернутися до священника, щоби прийняти мудре й мирне рішення.

Разом із тим Православна Церква вірить, що воскресіння мертвих – це дія Бога, і вона не залежить від того, чи тіло було поховане в землю, чи спалене. Ми сповідуємо воскресіння подібно до Воскресіння Христа: не тільки душі, але й тіла. Саме тому поховання в землю залишається найприйнятнішим, глибоко символічним та гідним способом прощання з померлим.

У кінці чину поховання священник завжди промовляє: *«Земля, порох і попіл ти, людино, і знов у землю повертаєшся за Божим велінням».*

Ці слова підкреслюють суть – не механіку поховання, а повернення людини до Творця в покорі та надії.

Таким чином, **хоча кремація не є перешкодою для християнського поховання, слід пам'ятати два ключові моменти:**

1. Це має бути добровільне рішення – ніхто не повинен змушувати людину до кремації проти її волі або віри.

2. Прах обов'язково має бути похований у землю з відповідною молитвою, у визначеному місці, з хрестом або знаком, щоби зберігався християнський зв'язок із тілом і пам'яттю.

Адже людина покликана повернутись не просто у «небуття», а в землю, з якої була створена, в очікуванні славного воскресіння.

Слова, які треба казати щодня

● МІЖ РЯДКІВ

Сьогодні я помилилася номером і випадково надіслала татові повідомлення: «Я тебе люблю», яке мало бути для мого чоловіка

Через кілька хвилин він відповів: «Я тебе теж люблю». Це було так щемко. Ми з ним ніколи раніше не говорили одне одному подібні слова.

Сьогодні, лише через два дні після похорону мого чоловіка, через доставку мені принесли букет квітів, який він замовив ще минулого тижня.

У ньому була записка: «Навіть коли рак переможе, я хочу, щоб ти знала – ти моє кохання». Я довго тримала той клатик паперу в руках... «Ти моє кохання...»

Сьогодні моя донька прийшла з вулиці й попросила допомогти їй знайти, де можна вивчити мову жестів.

Я здивувалася й запитала, навіщо. Вона відповіла: «У нас в будинку – нова дівчинка. Вона не чує і не говорить. А мені

хочеться з нею дружити».

Сьогодні ми з дідусям перебирали старі фотографії й натрапили на одну, де він танцює з бабусею.

Вона вже багато років як померла. Він довго дивився на знімок, а потім сказав:

«Навіть якщо щось не триває вічно – воно все одно варте твого часу».

Сьогодні я побачила хлопця на вулиці, який

співав і підігрував собі на старенькій гітарі.

Коли я поклати йому гроші, він зупинився, подивився мені в очі й сказав:

«Це – пісня мого брата. Він загинув торік, але я хочу, щоб він залишався з нами».

Сьогодні мій сусід-ветеран залишив у нашому під'їзді табличку: «Якщо вам важко – подзвоніть в квартиру 16. У мене є чай, час і дві вільні руки».

Світ щодня приносить біль. А ще – надзвичайну красу, натхнення, турботу, спогади, здивування, щирість.

Іноді ми надто зайняті, щоб помітити їх.

Але, можливо, варто бути уважнішими.

Бо саме в цих моментах – суть.

Обіймаю.

Бережіть себе і своїх близьких!

Кажіть «люблю тебе» щодня.

Facebook.com.

«Життя коротке. Усміхайтесь, поки у вас ще є зуби»
(Меллорі ХОПКІНС – на жаль, навіть всезнаючий ШІ не зміг ідентифікувати, що за автор ховається за цією дотепною фразою).

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

«Обдури її красиво!»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Оксана КРИСТАЛЕВА

Відтоді минуло 9 років їхнього знайомства і лише 7 років шлюбу, який подарував як радість, так і велике розчарування в людях. Точніше – довів молодій наївній жінці, що світ як був підлим та корисливим, таким і лишився. І що не можна покладатися на чужих, а треба завжди ставити «фільтри» на вуха, на очі, на мізки...

Вчора на от тому стільці, в кухні Магдалени, сиділа Тоня. Вона вже не плакала, а якось так без емоцій переповіла останні новини свого нещодавнього життя.

– Мій успішний і завжди впевнений у собі Андрійко вклав наші спільні кошти у готельний бізнес, а сам бізнес записав на свою матусю. І це ще не все! Перед тим він завів собі коханку, до якої вчашав, коли будував готель. Та коханка від нього вагітна. Яюсь так...

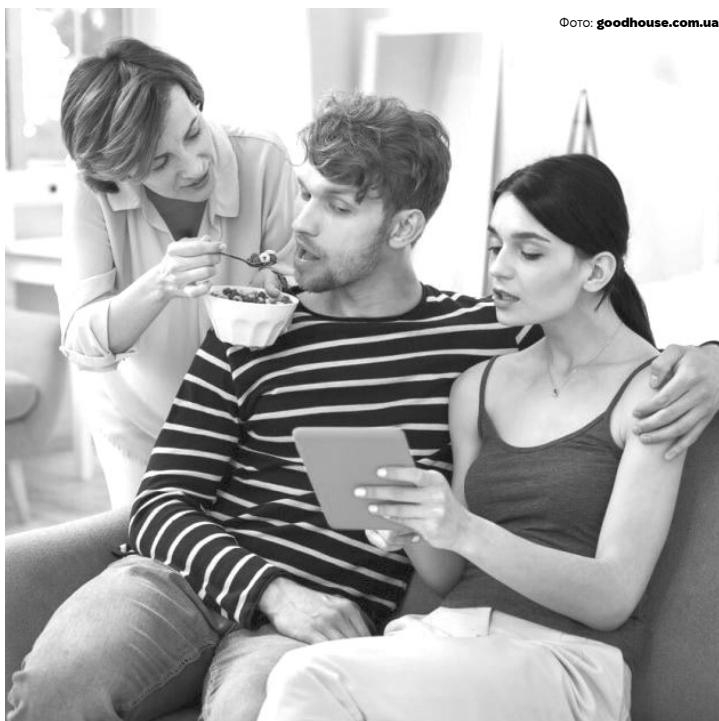
– Тобто? І нічого тобі не сказав?

– А мав би щось сказати? Він же підприємець, а я – пані з малою дитиною!

– А звідки в тебе були гроші на спільний бізнес, Тоню?

– Власне, була в мене квартира в місті, яку залишив мені дідусь. Гарна квартира, велика. Я хотіла «притримати» її для синочка. Андрій наполіг, що гроші ще заробимо, а квартиру можна продати. І ту квартиру доволі швидко купили. Гроші я віддала йому, сподіваючись, що від спільного бізнесу будуть прибутки. Повірила...

– Не варто було цього робити. Ну, але вже пізно шкодувати...

«А його мамця, то взагалі – гадюка».

– Так, і квартири не повернеш, і грошей... Андрій подав на розлучення. Добре, що Бог дав розуму не продавати і не записувати у спільну власність ще й квартиру батьків, у якій я тепер мешкаю з сином. То би вже була цілковита дурість!

– Та нічого. В Андрія – добрі адвокати, зв'язки, гроші. Він і досі вважає, що все зробив правильно. А його мамця, то взагалі – гадюка. Вибач, я не хотіла так про неї говорити...

– Нічого, Тоню. Вважай, що гадюка, то для неї – комплімент. Якщо вона

“**Твоя мама не давала спокійно жити нікому. Вона завжди хотіла керувати чужими долями, лізти в інші родини і там колотити.**

– А як ти довідалася, що в готельному бізнесі нема твоєї частки?

– Ото, власне, й довідалася, коли пішов поділ майна. Там ТАКЕ повилазило, що й навмисно не придумаєш! Можна писати гостросюжетний роман, чесне слово! Пригадую, свекруха в коридорі піджартувала до свого Андрійка: «Обдури її красиво!», маючи на увазі мене, наївну...

– І що ти тепер будеш робити?

потрафила виховати такого афериста, а тепер ще й намовила його на брудні справи проти тебе і свого внука...

– Ну так, у неї ж менший син Євген – затятий ігromан і гультіпака. Той ще більше надурив людей! І як тільки таких земля носить?!

– Як моя бабця казала: «До пори, до часу горнець воду носить». Колись вушко вірветься!» От побачиш, є ще правда на світі. І та правда їх наздожене.

Сутужно було Тоні з маленьким сином жити без підтримки. Знайшла роботу в науковій сфері – допомагала редагувати дисертації, вичитувала статті, набирала тексти. І цього було явно замало для прожиття. Взимку приходили «конячі» рахунки за опалення, бо ж помешкання чималеньке. Та й що тепер дешеве? Хоча, кажуть, в цілому світі комірне чи, як ви там кажете, «комунальні послуги» коштують ого-го, але люди мають змогу платити. От із нашими мізерними зарплатами, то хіба тільки на комірне і на холодильник працювати.

Та нічого! Тоня не жалілася. Вона почала частіше ходити до церкви. Це її заспокоювало. Звісно, могла ходити і на сеанси до психотерапевта, але там треба платити і виконувати завдання. Тому Антоніна обрала легкий і більше ефективний шлях – спілкування з Богом напругу, працю над своїми нервами; впряглася у роботу, як ослиця, і тягнула її заради сина і заради себе.

Потім настав карантин, а після нього невдовзі прийшла і війна. Готельний бізнес почав круто просідати. Успішний і самовпевнений бізнесмен Андрій вже так не розпускав хвіст навіть перед своєю теперішньою (вже третьою) дружиною. Довелося з лазань та омарів перейти на гречку із куркою, а замість Мальдів і Мексики обирати тур по Європі, а тепер і взагалі з України не вилазити. Своему синові бізнесмен справно платив аліменти, іноді приїжджав у гості, та краще б він того не робив, але ж повинен був.

Під час одного із таких «батьківських» візитів Андрій якось обмовився, що той готель вже не їхній.

– Так що якісь нещасливі були ті твої гроші, Тоню! Дарма я їх вклав! Напевно, ти пошкодувала мені, і все пропало!

– Андрію, ти віриш у такі заботони? Ти – успішний біз-

несмен, реаліст, прагматик, який навіть до церкви ходив лише кілька разів у житті?! Ти в таке віриш?

– Вірю, Тоню. І тепер навіть трохи шкодую, що зробив таку дурницю і з готелем, і з нашим подружнім життям. Хочу бачити сина частіше, скучив за ним.

– То не треба було мамцю слухати!

– Та ж вона мене з Євгеном сама виховала. Тато від нас пішов, коли ми ще були маленькі!

– От що я тобі скажу: тато пішов, бо не витримав прикрого характеру твоєї мами. Це мені розказав ваш дідусь Іван, вже перед смертю. Він то все добре бачив. Твоя мама не давала спокійно жити нікому. Вона завжди хотіла керувати чужими долями, лізти в інші родини і там колотити. Саме тому твій тато від вас пішов. А ще дідусь Іван сказав, що його зять був неймовірно доброю і чуйною людиною, але його зневажили і вигнали.

– Може й так. Я ніколи над цим не замислювався. Життя так закрутило всіх нас, що аж памороки пішли!

– Що ж, мені час працювати... роботи багато! – якось нервово відповіла Тоня, бо присутність колишнього вже діяла їй на нерви.

І тут – найцікавіша частина усієї цієї невеселої афери. Насправді причина не у «щасливих» чи «нещасливих» грошах. Все викрилося трішки згодом. Менший брат Андрія, лудоман і аферист Євген, промотав купу грошей і заліз у чималенькі борги. Андрій і раніше казав, що Євгена треба від цього лікувати, але мамця так любила свою «подряпину», що заклала готель за борги.

Красиво життя обдурило їхню родину, правда ж?! То що ви там казали про горнятко без вушка? Ну, а далі – ви вже знаєте!

м. Львів.

Знаєте, у чому справжній скарб віку?

● ЖИТТЯ – ЄДИНА МИТЬ
У вмінні насолоджуватися

Деніел КІЗ,
«Таємничий випадок
Біллі Міллігана»

Не всі мене зараз зрозуміють, але ті, хто вже хоч раз відчував це – точно погодяться. З роками і досвідом приходить не лише вміння

Шалена іскра спалахує щоразу, коли ми – поруч.

помічати дрібниці, а й цінувати їх по-справжньому.

“**Мене тягне не до зовнішності чи статусу, а до атмосфери, яку створює людина.**

Тепер я знаю, чому колись не могла відповісти на просте запитання: що ти знайшла в цій людині?

А тепер – можу. Тепер розумію, що мене тягне не до зовнішності чи статусу, а до атмосфери, яку створює людина. До того, як пахне його сорочка. До манери тримати чашку. До погляду, який мовчить, але каже все. До того, як він торкається – не тіла, а душі. До тону голосу, до усмішки, яка зустрічає мене, як рідну. І, можливо, до тієї шаленої іскри, яка спалахує щоразу, коли ми – поруч...

Тепер я все це можу пояснити. Але вже – не треба.

Росіта передумала розлучатися із Олегом Ляшком

ПОЧНЕМО ВСЕ СПОЧАТКУ?

Дружина епатажного експолітика, а нині військового вирішила зберегти їхній шлюб

Ліна ВОГОНЬ

Тому Печерський райсуд Києва залишив без розгляду заяву дружини лідера Радикальної партії Росіти Ляшко про розірвання шлюбу

Як відомо, у середині вересня 2024-го після 27 років співжиття «друга половинка» експолітика пішла до суду для оформлення розриву стосунків. У грудні Феміда призначила спрощений розгляд справи і надала відповідачу Олегу Ляшку 15 днів на відкликання позовної заяви.

Фото: kyiv.comments.ua.

Політик називає свою дружину лагідно – Ростик.

Напередодні чергового засідання, яке припало на початок березня 2025 року, представниця дружини Ляшка звернулася до суду із клопотанням про залишення позову без розгляду. Феміда погодилася з цим, оскільки справу не було розглянуто по суті.

Зауважимо: ухвала про залишення заяви Росіти Ляшко без розгляду датована 3 березням 2025 року, а у судовому реєстрі вона з'явилася аж 23 червня.

Нагадаємо, що у червні 2018-го народний депутат VIII скликання Олег Ляшко одру-

“ Коли на світ з'явився син Олександр, обоє батьків перебували у «шановному віці»: Ляшко мав 48 років, а Росіта була на два роки старша за чоловіка.

жився з Росітою Сайранен. До того стосунки в них тривали 20 років.

Разом вони виховували дочку Владиславу 2002 року народження, а в травні 2020-го Росіта народила Олегу Ляшку сина Олександра. При цьому обоє батьків перебували у «шановному віці»: Ляшко мав 48 років, Росіта була на два роки старша за чоловіка. На людях усе було дуже зворушливо і навіть показово. Він ласкаво називав дружину Ростик, а вона дивилася на нього поглядом, сповненим кохання...

У жовтні того ж року дружина Ляшка очолила партійний список Радикальної партії на виборах до Київської обласної ради. Тоді лідер «радикалів» написав у фейсбуці: «Колись запропонував їй самій долучитися до нашої політичної команди. Матір Божа, що я вислухав... А тепер сама захотіла. Можливо, ви подумаєте, що вона це робить заради мене. Це просто ви її не знаєте. Це її вибір. І вона буде боротись, як левиця. Вдома я і сам її інколи трішки побоююсь...». Однак партійна сила Олега Ляшка не пройшла до місцевої ради.

У жовтні 2022-го колишній нардеп мобілізувався до війська.

А в жовтні 2024-го з'явився повідомлення про призначення Олега Ляшка командиром батальйону безпілотних систем управління окремої механізованої бригади.

Останнє сімейне фото у Facebook політика датоване 31 груднем 2021 року. На ньому Олег Ляшко, дружина Росіта та неповнолітній син Олександр позують на фоні новорічної ялинки.

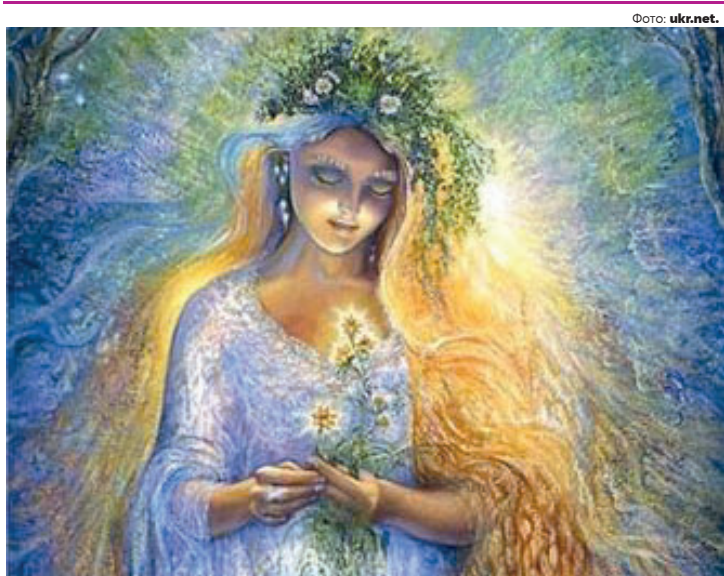

Фото: ukr.net.

«...І я одразу хотіла, щоб він мене цілував, бо лиш він так цілував...».

Кілька крапель легких любовних чар...

З ГЛИБИНИ ДУШІ

«Час стискається, як пружина», – думаю я, поки розчиняється цукор у моєму вранішньому капучино

Наталка МУРАХЕВИЧ, оповідання із серії #покирозчиняєтьсяцукор

Колись літо тривало вічність. А тепер, здається, – оце лиш був понеділок. І за мить – суботний ранок.

Мій демон сидить замрі-

яний, слухаючи монотонний рясний дощ і повільно помішує свою каву, в яку хвилину тому влив кілька крапель темно-червоної рідини. Купідонове зілля. Цікаво.

– Хочеш когось причарувати?

Він сміється.

– Не коментуватиму. Як ти кажеш – не підтверджую і не заперечую. Поділитися з тобою?

...Хм.

Велика спокуса сказати «так». Бо чому б і ні?

Це зілля не страшно –

воно просто підсвічує об'єкт у натовпі інших, надає йому ореол привабливості. Об'єкт починають бачити.

А саме цього, щоб помітили, – зазвичай і не вистачає, аби розпочати історію і згодом стати для когось єдиним із тисяч тих інших, з якими ми перетинаємося, змішуємося, зливаємося у людських потоках на вулицях міст.

У непомітності минають дні, тижні, місяці і роки. Люди, наповнені вином любові, у нерозділеності перестояють і гіркнуть. А кілька крапель легких любовних чар можуть врятувати ситуацію.

Демон відпиває перший ковток кави і дивиться десь вдаль, за густо вкрите краплями вікно, за яким стоять мокрі рожеві троянди.

– Колись давно, в часи, про які ти забула, я хотів спокусити жінку. Дружину старого відлюдкуватого баронета. Я бачив, що їй нудно, вона була легкою здобиччю, тому спочатку у їхніх володіннях заблукала когорта молодих мисливців, а тоді я підлив кілька цих чарівних крапель у потрібні келихи з вином. Далі – просто спостерігав...

Він дивиться на мене, очікуючи реакції на гачечок, який закинув. У безоднях його очей виблискують золоті іскри. Як завжди, коли він тішиться якимось підступом.

Ці іскри. І дощ. І Купідонове зілля.

Мені здається, що я пам'ятаю...

Його губи були – як лук Купідона. Дивний чуттєвий вигин. Лінія моєї згуби.

Лиш побачивши, я захотіла торкнутися його вуст, обвести той вигин вказівним пальцем, наслідуючи Творця, який вигадав цю досконалість.

Його губи були моя аритмія. Його погляд – перехоплення мого дихання.

“ Люди, наповнені вином любові, у нерозділеності перестояють і гіркнуть...

Мисливець за моїм серцем.

Той погляд був, як у небезпечного хижака, здатного вмить перетворитися на стрімку стрілу, наздогнати і вбити. Але він любив гратися зі здобиччю.

І це якраз те, що ставалося між нами, коли відстань між ним і мною прагнула до нуля.

Потім я собі не раз думала, що річ у тих губах, на яких зазвичай фіксувався мій погляд, і я одразу хотіла, щоб він мене цілував, бо лиш він так цілував – поривчасто, ніжно і вимогливо, залишаю-

чи сліди від тих поцілунків на моїй шкірі.

Але річ була не в них. А у чомусь – первісному і тваринному, що жило у ньому і заворожувало.

Магнетизм цей не мав нічого спільного з високим, це було зовсім не про метелики, а про дивний жагучий вогонь, який нуртував, захоплював і затагував у темний вир.

І щоразу, коли я хотіла, щоб він мене цілував, його губи залишали на мені сліди, ніби тавра власника, щоб я пам'ятала, – він є, він існує, а його не вигадала.

І колись, можливо, навіть в іншому житті, він цілуватиме мене знову.

Чар-зілля. Ну що ж...

– Шкода, я не врятував його, коли він вплатився у чергову бійку з якимось «потолоччям». Я був зайнятий. І та дівка була надто гарна, щоб відволікатися на всіляку середньовічну повсякденщину з брязкотом зброї.

– Звісно. Таке життя?

Демон стинає плечима і поблажливо усміхається:

– Поділитися зіллям? Можу відкоркувати вино, так навіть дієвіше.

– Ні.

Він вдавано скрушно зітхає, вирушаючи до шафи:

– Ні, то і ні. Однаково я відкоркую. Навіть я відчуваю, як стискається пружина часу – а як витримувати тиск?

Коли ти навіть закохатися боїшся...

«Кохати й бути коханим – це відчувати сонце з обох боків» (Девід Стівен ВІСКОТТ (1938 – 1996), американський психіатр, письменник і бізнесмен).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Курортні романи: як залишити від романтичної пригоди лише приємне

● ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН

Відпочинок – це завжди трохи більше, ніж просто зміна обстановки. У новому місті чи країні ми неначе стаємо іншими: розкутішими, відкритішими, готовими дозволити собі те, що в повсякденному житті здається надто сміливим. І серед усіх можливостей, які дарує відпустка, часто з'являється та, що найбільше інтригує й водночас лякає, – курортний роман

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Це – знайомство, що виникає несподівано. Воно може наповнити подорож яскравими емоціями або залишити після себе сум. Тож чи можливо пройти цей досвід із задоволенням і без розчарувань? Давайте за допомогою сайту Ukr.Media розглянемо спокійно й чесно.

ЧОМУ МИ ПОВОДИМОСЯ ІНАКШЕ У НОВОМУ МІСЦІ

Коли ми залишаємо звичне оточення, автоматично змінюється не лише пейзаж довкола, а й наш внутрішній стан. Психологи називають це ефектом новизни: коли мозок отримує нові враження, активується дофамін – хімічна сполука, яка відповідає за мотивацію та відчуття захоплення. Саме тому знайомство, яке в іншій ситуації могло б здатися звичайним, на відпочинку сприймається як щось надзвичайне.

До того ж ми тимчасово ніби «знямаємо» звичні соціальні ролі. Поза роботою, домашніми справами чи знайомим колом людей ми не відчуваємо на собі звичних очікувань. Це дарує ілюзію свободи, але водночас може призвести до імпульсивних рішень. Варто пам'ятати: це стосується обох сторін. Людина, з якою ви знайомитеся, також перебуває під впливом

«Полуднева спека, синя даль, довге літо на березі вітх...» (Микола БРОВЧЕНКО).

новизни й демонструє свою «відпускну» версію.

«ШУРИ-МУРИ» НА ВІДПОЧИНКУ: РИЗИК ЧИ СПОСІБ ПІЗНАТИ СЕБЕ?

Не всі історії – однакові. Дехто шукає флірту й легких емоцій, інші – хочуть справжньої близькості, а комусь просто цікаво випробувати себе у новій ролі. І тут важливо чесно відповісти собі: чого я прагну? Чи готова ця історія закінчитися швидко, без продовження? Чи не залишить це в мені болісний слід?

Суспільні стереотипи часто зображають курортні романи як легковажну забавку або передбачувану драму. Але варто дивитися глибше: такі стосунки – це форма взаємодії, обмежена контекстом і часом. Її цінність не в тому, скільки вона тривала, а в тому, наскільки відповідала вашим очікуванням і не порушила внутрішні межі.

КІЛЬКА ПРОСТИХ КРОКІВ, ЯКІ ДОПОМОЖУТЬ ЗНИЗИТИ РИЗИК РОЗЧАРУВАНЬ:

Усвідомте свої очікування. Відверто зізнайтеся собі: я хочу легкого спілкування, яскравих емоцій чи потенційного продовження?

Чим ясніше це сформульовано, тим легше контролювати власну емоційну реакцію. Якщо ви знаєте, що схиль-

“**Відверто зізнайтеся собі: я хочу легкого спілкування, яскравих емоцій чи потенційного продовження?**”

ні швидко прив'язуватися, можливо, варто не занурюватися у ситуацію надто глибоко з перших днів.

Звертайте увагу на наміри іншої людини. Відповіді на запитання про життя після відпустки або плани на майбутнє допоможуть зрозуміти: ви обоє уявляєте цю історію однаково чи ні. Людина, яка говорить лише про «тут і зараз» і уникає розмов про подальше спілкування, ймовірно, не планує нічого серйозного. Це не добре й не погано – просто реальність, яку варто прийняти.

Відокремлюйте хімію новизни від справжньої близькості. Дофаміновий (дофамін – гормон радості. – Ред.) сплеск від нової людини й середовища може створити ілюзію глибокого зв'язку. Важливо спокійно аналізувати: чи хотіли б ви

продовжити це знайомство в повсякденному житті? Чи є між вами щось, окрім емоцій моменту?

Не ідеалізуйте, залишайте місце для реальності. Спробуйте подумки «перенести» людину у своє звичайне життя. Чи відчуття від неї залишаться такими ж теплими? Це допоможе уникнути хибних очікувань.

Дайте собі право сумувати, якщо все закінчилось. Смуток після повернення додому – природна реакція. Не потрібно його пригнічувати чи знецінювати свій досвід. Курортний роман, навіть короткий, міг подарувати вам тепло, увагу, нові враження. І розчарування – це частина цього процесу, не ознака помилки.

Збирайте досвід про себе. Кожна взаємодія з іншою людиною – можливість краще пізнати себе. Ви дізнаєтеся, які ваші потреби, межі, що вам справді подобається. Можливо, ви відчували себе більш привабливою чи привабливим, навчилися відкритіше говорити про свої бажання або зрозуміли, що для вас справді важливо у стосунках.

А ЯКЩО ІНША ЛЮДИНА ЗНИКЛА «БЕЗ ПОЯСНЕНЬ»?

Таке буває, і це – неприємно. «Зникнення» партнера часто пов'язане з його небажанням чи нездатністю до відвертого діалогу, а не з вашою цінністю. Важливо не шукати причини в собі, а прийняти, що ви відповідали лише за свою частину стосунків – власну щирість і дії.

Після цього корисно свідомо переключитися на підтримку себе: прогулянки, улюблені заняття, спілкування з тими, хто приносить відчуття безпеки.

ЯК ЗАВЕРШИТИ ЦЕЙ ДОСВІД З КОРИСТЮ ДЛЯ СЕБЕ

Курортний роман – це тимчасовий фрагмент життя. Він може закінчитися, залишивши теплі спогади, нові усвідомлення або легкий

смуток. Усе це – частина вашого шляху.

Спробуйте створити для себе символічний «ритуал завершення»: переглянути фотографії, записати свої враження, подякувати собі за сміливість відкритися новому. Так ви м'яко повернетеся до звичного ритму й збережете те краще, що подарувала вам ця пригода.

Відпустка минає, а досвід залишається з нами. Тож дозвольте собі насолодитися новими емоціями, водночас пам'ятаючи про власні межі та потреби. Це – теж турбота про себе.

АНЕКДОТИ НА ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Курортне знайомство. У перший день чоловік погладив жінку руку.

У другий день – лікоть. У третій, коли чоловік наважився зачепити жінку за плече, вона роздратовано сказала:

– Ви що думаєте – я сюди на пів року приїхала?

Ранок. Південне приморське місто. Курортний роман. Інтелігентна пара (за 40) прокинувшись, приймає водні процедури. Той етап, коли ще «на ви», але вже зайнялися сексом. Розмова:

Вона: Мені здається, що за професією ви – доктор.

Він: Так, дійсно. Чому?

Вона: Перед сексом довго і ретельно мила руки. А за фахом ви, напевно, анестезіолог. Правильно?

Він: Звідки ви дізналися?!

Вона: А я так нічого і не відчувала.

Чоловік їде на курорт один, без дружини.

Через тиждень надсилає їй повідомлення: «Все одно – люблю тільки тебе!».

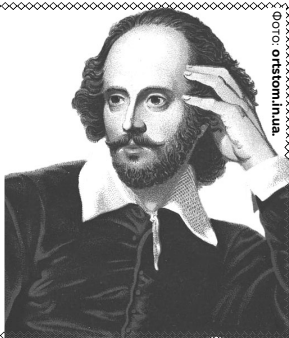
Відповідь дружини: «Та й ти поки – найкращий».

На запитання, чи був у неї курортний роман, вона віджартувалася:

– Хіба це роман? Так собі, брошура...

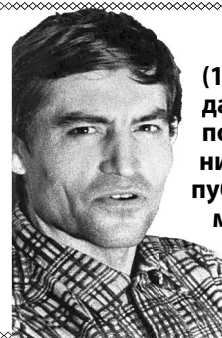
Курортний роман – це спосіб прожити коротке життя за два тижні й отримати романтику та пристрасть у концентрованому вигляді. І – фауну в інтимному місці.

тиною, бо так часто поміняється у виборі» (Вільям ШЕКСПІР (1564 – 1616), один із найвідоміших драматургів світу, англійський поет і актор, цитата з його знаменитої комедії «Сон літньої ночі»).

● ЦИТАТНИК

«Не любити тебе – не можна. Володіти тобою – жаль. І хвилинка діяння кожна... Випромінює нам печаль. Бути разом... в однім цілунку. Злить уста і серця свої. Тільки в хвилинка нема порятунку... Плачуть вночі лишень солов'ї...»

(Василь СТУС (1938 – 1985), видатний український поет-шістдесятник, перекладач, публіцист, прозаїк, мислитель, політ'язень СРСР, дисидент).

ФOTO: localhistory.org.ua.

...бо приносила і розсіл, і ліки.

Гранчак і очікування... тещі

● СЕ ЛЯ ВІ

Стакан із водою повільно наближався до Івана, підштовхуваний шваброю. Цілюща волога виблискувала від променя ранкового сонечка, що пробивалося крізь незашторене вікно

Дуня ГАЛУШКІНА

Ще, ще ближче. Стакан із водою завмер посеред хати.

– Чао-какао! – кинула зло дружина і грюкнула дверима.

Стакан із водою так і залишився стояти на підлозі посеред кімнати. За півтора метра від дивана, на якому лежав Іван.

Спробував піднятися. Запаморочилося. Ой-йой! Іван знову прихилив голову до дивана. Хотілося пити. Сушило так, що аж стягувало все середині. Здається, ще мить – і там все порепається, як пересохла земля, на сонці. Ой-йой! А до води не дотягнутися...

Іван чи то задрімав, чи провалився кудись. Отямився за якийсь час від звуку. Розплющив очі, подивився на стакан. Кіт Пундик сидів поруч і смачно лакав воду. Напившись, оглянувся на боки і повагом пішов до Івана.

Застрибнув на дивана, вмовивши свою дупу на вільну частину, та й почав вмиватися. Смачно так приплямкуючи. Лапкою по мордочці, вушко зачепив, знову по носику... Кажуть, коти вмиваються до гостей.

Іванові було несила встати. Голова йшла обертом, сушило, нудило. Вода в стакані стояла так близько, і так... далеко. Леле! Дожився.

Того гранчака дружина тримала наче спеціально для Івана. Бо вдома всі користувалися тонкими склянками і для компоту, і для лимонаду, і навіть борошно для тіста дружина відміряла гарною склянкою з візерунком. А для Івана був стакан, з якого, мабуть, і його дід ще пив.

Іван чекав. Тещу. Ага, так буває. Буває, коли тещу чекаєш як сонце зранку, і як розсіл на похмілля. Буває...

Бо теща й справді приносила і розсіл, і ліки.

Коли Іван перебирав із друзями, дружина з тещею немов затіювали гру в доброго і злого поліцейського. Дружина сварила, а теща рятувала.

Приїжджала після того, як дружина йшла з дому, привозила ліки – коли розсіл, коли пиво, коли аспірин, швиденько якогось супу варила. Одне слово, до обіду ставила Івана на ноги.

Не бубоніла. Але її мовчання було більше за лайку.

На третю по обіді Іван завжди був у нормі, йшов на роботу, проводив як завжди нараду. Потім те, се. Йшов раніше додому, по дорозі купував квіти. Дружина дулася, як індик на червоне. Але вечеряли разом. Щоправда, чай Іванові наливали в той же гранчак – мовляв, ще не пробачила остаточно.

Та й пробачити таке складно. Іван погоджувався.

От де він вчора був? Їхали на рибалку. Вчотирьох. З

“

Буває, коли тещу чекаєш, як сонце зранку, і, як розсіл на похмілля. Буває...

однією вудкою.... Зате пива було.. Скільки ж це було? І в одній сумці лежало, і в другій, і в тій, що з охолоджувачем, кілька пляшок берегли чарівну прохолоду смаку. Ну, а ще там не лише пиво було, звісно.

На природі, воно все легко йшло. І юшку зварили. Рибну. Тільки не з тієї, що піймали, а з тієї рибки, що купили по дорозі...

Друзям сьогодні на роботу не йти. А в Івана по суботах о третій нарада...

Дружина йому весь час про це нагадувала. Та й він,

звісно, пам'ятав, казав, що «хлопці, я тільки пляшку пива, все»...

І чого воно так голова болить? Іван підняв руку до чола, провів по лобі, бо здавалося, що там тріщина.

На обличчя впала луска від риби. Ага, так. Щось вчора таки піймали. Це Сергій завжди так «дурачився». З першої пійманої рибини ліпив всім луску до лоба. Щоб замаскуватися, казав, і щоб риба від них не тікала. От дурне. Але відкараскатися від цього обряду годі було.

Іван поглянув на настінний годинник. Вже пройшло півтори години, як пішла дружина. А в дверях так і не чути повороту ключа. Де ж та теща? Довго, ой довго йде.

Минуло ще пів години. Кіт вдруге напився з гранчака. Та й умовився собі на підлозі під променями сонця, що щедро лилися потоком із вікна.

Ще пів години. Тещі немає. Іван потихеньку сповз із дивана, дістався сак-так до стакана. Допив залишки води. Приліг поруч із котом, відчуваючи, як волога розтікається по тілу, розріджуючи

алкогольний букет вчорашнього «будьмо».

Тещі немає.

Значить, дружина поміняла сценарій. І що вона вже придумала? І поки мати йти-ме в неї на поводу? Ні, ну немає совісті!

Іван почав сердитися. Вода таки дала трохи сил, хоча б на емоції вже вистачає.

Іван пересунувся за метр, у кутку кімнати. Там, на тумбочці, на зарядці стояла його мобілка.

Дружина йому пити води не давала. Ото хіба шваброю, демонструючи всю бридкість ситуації, підсуне гранчака. Але телефон Івана завжди ставила заряджати-ся.

Ні, Іван зараз тещі розкаже, де це можна бродити?!

На сканування обличчя телефон відмовся розблокуватися. Іван набрав код. Потім – тещу. Та на довгі гудки ніхто не реагував.

З третього разу трубку зняли...

Теща говорила якось не так – дуже тихо, нерозбірливо, кволо...

Та Іван зрозумів одразу – біда. Хміль розвіявся вмить. Викликав швидку. Набрал дружину. Та не відповіла, дметься, показує характер...

Викликав таксі. Схопив ключі від тещиної квартири, пачку грошей зі шкатулки.

Знову набрав дружині. Та не брала слухавку...

У мені є маленьке... кладовище

● ОСОБЛИВИЙ ПОГЛЯД

Воно – невидиме для світу, але дуже реальне для мене. Там спочивають ті, хто були мені колись дорогими. Вони не вмирали насправді, їх не ховали з плачем і труною. Але я поховала їх сама. Назавжди

Євгенія ШАЦЬКА,
«Велика книга стерви»

Там – моя шкільна подруга, яка зрадила мене тоді, коли я найбільше їй довіряла.

Там – моє перше кохання, яке не витримало випробування життям. І ще – багато тих, кого я довго носила в серці.

Іноді я ніби гуляю

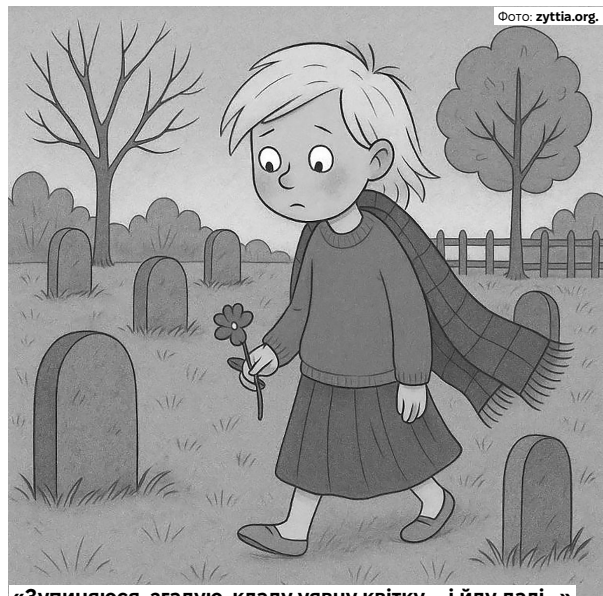
між тими могилками, мов у парку. Зупиняюся, згадую, кладу уявну квітку – і йду далі. Там немає бур'яну. Там завжди чисто. Бо це – моє місце пам'яті. Моє внутрішнє кладовище.

Я бачу їх інколи на вулиці. Вони сміються, говорять щось буденне. А я киваю, усміхаюся. Вони не знають, що вже померли. А я знаю. Я поховала їх не з ненависті, а щоб не було боляче. Щоб не обертатись у розпачі, не стискати зуби від образи. Бо про мертвих погано

не говорять.

Чим ближча була людина, тим важче її поховати. Вона пручається. Вчепилася за пам'ять, за ті дні, коли було добре. І я щодня знову кладу її в уявну труну. Кажу: «У тебе буде найкращий вінок. Але ти мусиш лягти». Бо тільки так – мені стане легше.

Я можу поплакати. Можу прийти подумки й постояти над могилою. Але ти – мертвий. Пробач. Я тебе пам'ятаю. Завжди пам'ятати-му. Та я живу далі.

«Зупиняюся, згадую, кладу уявну квітку – і йду далі...»

«Не для зятя, а для зятевої жінки»
(Українська народна приказка).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Переконані, ваші гості проситимуть цей рецепт.

Заливний пиріг із полуницею

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Сезон полуниці ще триває, і саме час насолодитися цими запашними ягодами не лише свіжими, а й у випічці

Євген КЛОПОТЕНКО

Заливний пиріг із полуницею – чудовий варіант для літнього десерту: простий у приготуванні, але дуже смачний.

У ньому добре поєднуються пухке тісто на кефірі та солодка, трохи кислувата ягода. Краще брати роз'ємну форму діаметром 25 см. Якщо ви візьмете меншу і пиріг буде вищим за 3–4 см, краї пропечуться, а центр – ні.

ІНГРЕДІЄНТИ:

- борошно – 350 г;
- яйця – 3 шт.;
- ванільний цукор – 8 г;
- цукор – 150 г;
- кефір 2,5% – 250 г;
- вершкове масло 72,5% – 100 г (+25 г – для змащування форми);
- розпушувач – 1,5 ч. л.;
- полуниця – 300 г;
- сіль – дрібка.

ПОКРОКОВЕ ПРИГОТУВАННЯ:

Крок 1: Увімкніть духовку розігріватися до 180 градусів, дістаньте з холодильника масло і кефір. З яйця та 150 г цукру збийте міксером чи блендером із насадкою віничок до білого кольору та збільшення в об'ємі в кілька разів.

Крок 2: Розтопіть 100 г вершкового масла, додайте його разом із 250 г кефіру кімнатної температури в яйця. Все добре перемішайте.

Крок 3: З'єднайте 350 г просіяного борошна з 1,5 ч. л. розпушувача, дрібною солі та 8 г ванільного цукру. Всыпте в рідку основу борошно та перемішайте до однорідності.

Крок 4: Змастіть форму для запікання 25 г вершкового масла і злегка притрусіть борошном. Вилийте тісто в форму.

Крок 5: Обріжте хвостики в полуниці і цілими занурте їх у тісто. Вони повинні «потонути».

Крок 6: Випікайте пиріг 50 хвилин у розігрітій до 180 градусів духовці. Готовність перевірте, проткнувши зубочисткою в центрі пирога. Якщо вона вийде сухою – пиріг готовий. Перед подачею, за бажанням, притрусіть пиріг цукровою пудрою.

Готувати – це просто!

Варення з малини та банана

Фото: pmg.ua.

● СПРОБУЙТЕ І ВИ!

Такий смаколик ви ще не куштували

Рецепт варення з малини на зиму знають майже всі. А якщо його трохи урізноманітнити, зробити незвичнішим? Пропонуємо приготувати малиново-бананове варення.

Насправді таке варення готується дуже просто, але смак буде відрізнятися від традиційного, нагадуватиме фруктову жуйку.

«Ням-ням-ням!» – «літо у банці» по-особливому смакуватиме взимку!

ІНГРЕДІЄНТИ:

- 1 кілограм свіжої малини;
- 250 грамів м'якоті банана;
- 800 грамів цукру;
- сік, вичавлений з одного лимона, або одна чайна ложка лимонної кислоти.

РЕЦЕПТ ВАРЕННЯ:

1. Висипте малину в каструлю з товстим

дном. Потім або розімніть її руками у пюре, або перебийте блендером.

2. Банани наріжте малими півкільцями і додайте до малини.

3. Всыпте цукор та додайте сік лимона.

4. Поставте на середній вогонь, доведіть до кипіння. Періодично потрібно помішувати, щоб варення не пригоріло.

5. Після того, як воно закипить, вогонь зробіть малим. Хай так варить-

ся 20 хвилин. У цей час потрібно збирати пінку, що утворюватиметься. Також не забувайте помішувати. Загалом час варіння можна збільшити й до 40 хвилин, якщо потрібно більш густе варення.

6. Коли все готове, то розлийте у простерилізовані банки, закрутіть кришками, закутайте в рушник, переверніть доріг дном і залиште до повного охолодження.

Домашнє полуничне морозиво

Фото: home-recipes.com.ua.

● РЕЦЕПТ НА ДЕСЕРТ

Немає більш бажаних ласощів влітку, ніж пара смачних кульок льодів. Такий десерт можна легко приготувати вдома з мінімуму інгредієнтів

У спеку одна-дві кульки домашнього морозива здатні швидко повернути вас до життя.

Галина ГОНОРОВА

Тим паче, перевага домашнього морозива за власним рецептом очевидна – ти власноруч кладеш у свій десерт продукти і можеш бути впевненою в його якості і натуральності.

ІНГРЕДІЄНТИ:

- вершки 33% – 500 мл;

- згущене молоко (біле) – 100 г.;

- цукрова пудра – 2 ст. л.;
- полуниця – 300 г.

ПОКРОКОВИЙ РЕЦЕПТ:

1. Полуницю промити і очистити від хвостиків.

2. Викласти в чашу блендера і посипати цукровою пудрою. Збити блендером до однорідності.

3. Вершки добре охолодити (можна поставити ненадовго в морозилку).

4. Збивати вершки міксером до сильного загустіння.

5. Поступово влити згущене молоко і продовжити збивати. Додати пюре з полуниці та збити ще раз. Перекласти масу в контейнер і залишити в морозилці на ніч.

Нехай смакує!

Як вивести плями від полуниці

● СЕКРЕТИ ГОСПОДИНЯМ

Ця свіжа, соковита та солодка ягода може не тільки порадувати смаком, але й залишити на одязі сліди, що важко виводяться

Галина ГОНОРОВА

НАЙПЕРШЕ ВАМ ДОПОМОЖУТЬ:

Окріп

Якщо пляма від полуниці свіжа, то достатньо полити

забруднену ділянку одягу окропом.

Категорично не можна видаляти пляму від ягід за допомогою мила. Це лише погіршить ситуацію і пляма ще більше закріпиться на тканині.

Сіль

Змішайте сіль із водою так, щоб вийшла каша. Після цього у суміші потрібно замочити тканину. Сліди від солі промити мильним розчином і випрати одяг в теплій воді.

Лимонна кислота

У склянку води додайте 1 чайну ложку лимонної кисло-

ти. Після цього необхідно замочити в склянці забруднену ділянку і зачекати 20 хвилин. Якщо пляма повністю не зникне, повторити процедуру.

Гліцерин

40 г гліцерину треба нанести на місце забруднення і почекати 2 год. Після цього випрати одяг у теплій воді.

«Ви своїм весіллям нас перед усією ріднею зганьбили...»

● ГІРКО!

З нашого одруження минуло вже два місяці, а батьки – що з мого боку, що з боку чоловіка – ніяк не вгамуються. Вони, бачте, незадоволені, як ми весілля зіграли

Любомира ЗЛИВА,
zyttia.org

У них же були очікування, що ми влаштуємо цирк із кіньми, покличемо всю рідню до десятого коліна і наберемо кредитів, щоб уже гульнути так гульнути, а ми вирішили, що нам це й даром не потрібно.

У дитинстві, як я пам'ятаю, мені подобалися ці пишні гульбища, де купа народу, вічно якась руханка, поїздки кортежем по місту, викуп нареченої і безглузді конкурси на банкеті.

Але років з тринадцяти я вже стала дивуватися, навіщо це все потрібно. І чим старшою ставала, тим менше у мене було бажання брати участь у цих збіговиськах. Особливо драгувало, коли треба було кудись добу їхати, щоб погуляти на весіллі людей, яких я жодного разу не бачила у свідомому віці. Ще мама поруч сиділа і пояснювала, що то за далека рідня: вимагала всіх обіймати і усміхатися.

Чоловік же просто вважав і вважає пишні весілля таким собі способом викинути гроші. І мало того, що це марна трата грошей, так ще й втомитися з організацією доведеться неабияк. Це ж треба всю рідню сповістити, потім придумати, де всіх розмішувати, всіх зустріти, привітати, організувати. Там уже ніякого свята не захочеться.

Ми взагалі хотіли з ним тихо розписатися удвох, потім повечеряти в ресторані і полетіти на відпочинок. Але наші батьки такий підхід не оцінили. Їм потрібне свято, щоб перед «людьми не було соромно».

Батькам хотілося забави, щоб перед «людьми не було соромно» – геть як у мультфільмі «Жив-був пес» (1982), де за столами лунало: «Ой там на горі, на круті!...».

Влаштовувати триденний загул ми з чоловіком не планували за жодних умов, тому вирішили зробити компромісний варіант: весілля робимо, але скромне.

на святі не буде, так одразу вчинила скандал.

– Ти що? Це ж найближча рідня! – мало не тупала вона ногами.

Та я цю «найближчу рідню» навіть в обличчя не

Але, коли вже торжество стало неминучістю, а саме, коли воно вже йшло, батьки стали фиркати носом, що наше весілля і не весілля взагалі, а так, якийсь захід.

Нам би з чоловіком обжитися, але нас так дістали за час підготовки, що ми просто раділи, що все закінчилося. Ми – одружені, свято яке-ніяке мало місце бути, а решта – «побоку».

Але батьки не збираються здаватися. Уже весілля минуло, ми третій місяць одружені, а нам ніяк не дають спокою, постійно обурюючись.

– Ви своїм весіллям нас перед усією ріднею зганьбили, – гніваються що мої батьки, що свекри.

До чого це все взагалі? Я не розуміла доти, доки мама не запропонувала переграти весілля, але вже «нормально». Зібрати рідню, купити мені пишну сукню, прикрасити під'їзд, придумати викуп і все інше в цьому ж дусі.

Я вже не знаю, як із ними розмовляти. Чоловік просто перестав із батьками спілкуватися: скидає, коли йому телефонують. Я поки тримаюся, але і мені вже хочеться просто «загнати своїх родичів» у «чорний список» і викинути з голови їхню маячню.

знаю! Пройди вона повз мене за кілька кроків, я навіть не відреагую, бо не впізнаю. Навіщо мені ця людина на моєму весіллі?

У чоловіка було приблизно таке саме протистояння з його ріднею. Там теж були претензії, але чоловік не здавався і продавлював свою позицію.

Мій брат, дивлячись на всі наші проблеми, сказав, що одружуватися буде потайки і в іншому місті, а батькам скаже років за два, а ще краще, коли вже діти будуть, щоб швидко їх переключити на іншу тему. Нерви нам батьки попуслили від душі. Кілька разів усе було на межі скасування, але батьки вчасно здавали назад, щоб уже зовсім у ганьбу не скотитися, якщо весілля все-таки скасують.

“ Я навідріз відмовилася кликати родичів, яких ніколи не бачила. І начхати, що колись там мої батьки були на їхньому весіллі, тож буде негарно їх не покликати.

Я навідріз відмовилася кликати родичів, яких ніколи не бачила. І начхати, що колись там мої батьки були на їхньому весіллі, тож буде негарно їх не покликати. Чоловік своїх теж осаджував із розбігом. А то свекруха мало не половину рідного села збиралася кликати, тому що там усі через сьому воду рідня.

У підсумку покликали тільки найближчих: тих, кого ми особисто знали і хотіли бачити на нашому святі. Були батьки, брати і сестри, з боку чоловіка ще й бабусі з дідусями. Усе.

Я не стала кликати мамину сестру, тому що бачила її двічі в житті, останній із них був років двадцять тому. Мама сама з нею до пуття не спілкується, але як дізналася, що тітки Олени

– Мамо, а чому наречена на весіллі завжди в білому?

– Білий колір – ознака щастя, радості, чистоти, – пояснює мама.

– А... тепер я розумію, чому наречений в чорному.

– Скрізь обман. Зайшла до салону «Все для весілля», а наречених там немає.

Бачити нареченого у весільній сукні нареченої до весілля – погана прикмета...

Я хочу собі маленьке затишне весілля. Без друзів, родичів, нареченого. Лише я – і великий торт!

Весілля було тихим. У ресторані був безкоштовний Wi-Fi.

● УСМІХНІТЬСЯ!

– Весілля робить чоловіка щасливим тільки в одному випадку: якщо це – весілля його дочки.

Вовочка запитує маму:

ДО ТЕМИ

«На весіллі в Красносіллі»

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ

– Хіба то весілля? – каже Гриць Тимошці. –

Вибивали в бубон, грали на гармошці,

Не валялись п'яні і не було бійки...

Не вдалось весілля у Петра й Марійки!

От у Никодима – то було весілля! Ходором ходило наше Красносілля,

Коли усушили дванадцять чарку – Повісили злющу на груші вівчарку.

І таку приємність з того «діла» мали,

Що і Никодиму ребра поламали. Хлопці із оркестру грали, верещали,

Пізно спохопились – молоду украли,

Валялися п'яні на городі в просі...

Молоду шукають після того й досі.

«Весілля»

Петро РЕБРО

– Ото ми на всі сто повеселились!

І «гірко!» вже кричали, й «біс!», і «браво!»,

І танцювали, і співали, й бились.

Лиш через тиждень розійшлись, їй-право.

Із тостами хилили і без тостів, А пивом запивали, як водою...

– Аж через тиждень розійшлися гості?

– Не гості! Молодий із молодою!

«Вередливий жених»

Павло ГЛАЗОВИЙ

Перед свайбою жених завітав до хати

І майбутній тещі він став таке казати:

– Завтра підемо у загс я і ваша Таня,

І тому у мене є ось які бажання.

Я бажаю всіх своїх друзів запросити.

Я бажаю, щоб було вволю їсти й пити.

Я бажаю, щоб аж два баяністи грали,

А не скрипочка якась чи старі цимбали.

Поклонився і пішов повагом із хати.

– Вередливий твій жених, – крутить носом мати.

– Щось ти вибрала не те...

– Мамо! – каже Таня.

– Хай бажає, це ж його воля вже остання.

«Обдури її красиво!»

Фото: squarespace-cdn.com.

Подруга розповіла таке, від чого волосся встає дибки...

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Магдалена сьорбала чай на кухні, сиділа при вікні й розмірковувала, як допомогти своїй колеганці?

Вчора вона розповіла ТАКЕ, від чого волосся встає дибки по всьому тілу. Але що зроблено, те зроблено! І колеганку шкода, і сама вона – не адвокат! А грошей на доброго адвоката реально нема, бо такі часи

Оксана КРИШТАЛЕВА

Колеганку Магди звуть Антоніна. Простіше – Тоня. Вони познайомились у пологовому будинку, коли Магда народжувала третю доньку, а Тоня – синочка-первістка. Діти вдалися гарненькі, здоровенькі, жваві! А потім ще й з'ясувалося, що мешкають вони неподалік та разом гуляють у найближчому парку.

Зараз їхнім дітям по 7 років. Вони навіть навчаються в одному класі! Тому сміливо можна сказати, що Магдалена з Тонею вже стали більше, аніж родичі. Вони якось так просто і легко підійшли одна одній як подруги, порадиці, молоді матусі!

Магда одружилась доволі рано. Народила своїх дівчаток у щасливому шлюбі. Її чоловік – найкращий у світі, адже як ніхто, розуміє жінку, допомагає після роботи, шкодує її втом-

лену і бавить своїх донечок. Усе в них якось просто і легко, як і має бути у нормальних здорових родинах.

Магда знала, що у Тоні – пізня дитина, адже вона тільки після 35 вийшла заміж за успішного бізнесмена. Про те, що Тоня дуже добре вихована, відразу «виказали» її рухи і звертання. Вона взагалі виглядає, як із ми-

вом, із хлопцями не розважалась, інтимного досвіду не мала. І вірила людям, адже всі порядні думають, що світ має бути такий же чесний.

Одного дня познайомилась із Андрієм, який погодився підвезти її дорогою машиною аж додому. Сподобався, бо зумів догодити молодій невпевненій Тоні, а до того ж мав

“**Із хлопцями не розважалась, інтимного досвіду не мала. І вірила людям, адже всі порядні думають, що світ має бути такий же чесний.**”

нулого століття. Нема в ній цілковито нічого хамського, совіцького чи приземленого. Правда аристократка!

Ще кілька слів про Тоню. Отже, була вона єдиною донькою академіка та мисткині, неймовірно здібною і порядною дитиною своїх інтелігентних батьків. До 33 років чомно ходила на роботу, писала наукову працю. Сло-

за плечима досвід подружнього життя і сина. А потім уже все в них пішло майстерно. Через кілька місяців запросив Андрій молоду красиву брюнетку до себе, купив гарного вина і фруктів. А що був досвідчений, бо «обійшов» її красиво і швидко!

Закінчення історії – на с. 10

«Тату, дядько Петро маму поцілував! Він – нехороший...»

● ЖИТТЄВІ ДРАМИ

«Він прийшов сьогодні до мами з трояндами. Викинь ці квіти»

Любов ПЛІТКАРКА, plitkarka.com.ua

Миколі здалося, що гримнули вхідні двері, і він зрадів – може, це тато раніше, аніж обіцяв, додому повернувся?! Голоси чулися зі спальні. Микола відкрив двері, заскочив туди й одразу ж позадукував.

На тумбочці лежали чер-

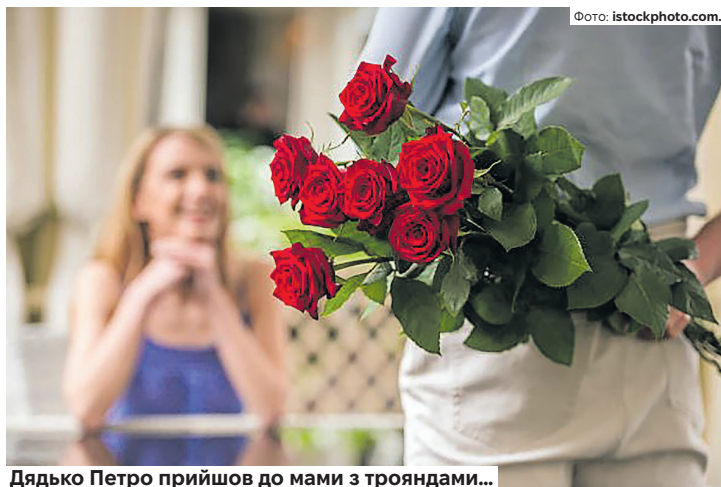

Фото: istockphoto.com.

Дядько Петро прийшов до мами з трояндами...

вони троянди з колючками.

А дядько Петро, друг тата,

поцілував мамі руку, а потім

пригорнув до себе.

Микола побіг у свою кімнату. З маминої спальні чулися голоси:

– Петре, стій! – вигукнула мама.

Одразу ж гримнули вхідні двері. Значить, дядько Петро пішов.

А Микола ж завжди так чекав татового друга. Він і сьогодні чекав, бо ж увечері на мамин день народження зберуться гості.

Тато сидітиме поруч із мамою і милуватиметься нею, а матуся в гарній сукні буде так гарно усміхатися, приймати привітання і пригощати гостей усілякими смаколиками!

А ще Микола чекав на

“**Дядько Петро, друг тата, поцілував мамі руку, а потім пригорнув до себе.**”

дядька Петра, бо він обіцяв подарувати йому вагончик для його залізниці.

Тато рік тому купив йому рейки, вагони, і вони з татом запускали поїзд, але Микола мріяв, щоб поїзд був довшим.

І дядько Петро, тата – найкращий друг, пообіцяв йому подарувати вагончик прямо на мамин день народження.

Микола ледве дочекався цього дня. Але тепер йому нічого не треба від цього дядька Петра!

Продовження публікації – на с. 5

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний
індекс
місячника

«ТАК НІХТО
НЕ КОХАВ»:
60779

Тираж номера: 5154.
Загальний
місячний тираж: 5700.

Засновник: ТЗОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРЯНЕЦЬ
Олександр Олександрович

Зареєстрована
18 січня 2024 року
Набрана і зверстана
в комп'ютерному центрі
ТЗОВ «Газета «Волинь»
Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі,
13. Поштова адреса, за якою
здійснюється редакційний
контроль: вул. Ковельська, буд. 2,
м. Луцьк Волинської області, 43016.
E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160,
096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг – 16 сторінок
формату В-4

Реєстраційний номер
R30-02487 № 142

Видруковано:
Поліграфічне видавництво
«А-Принт» ТОВ «Дім»,
м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-

18-51, сайт: www.a-print.com.ua.
Замовлення №1231.

ЗАПРОСИЛА НА ПОБАЧЕННЯ, ЩОБ... ПІДІРВАТИ: ШОКУЮЧА ІСТОРІЯ – НА С. 9